

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

MUHSİN MUTLAK

Bir Direnişten Öyküler

Şehid Behruz Muradî'nin Hayat Öyküsü

(ROMAN)

Çeviri:

İsmail BENDİDERYA

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 171

Kitabın Orijinal Adı: Dastan-i Behrûz

Yazar: Muhsin Mutlak

Tercüme: İsmail Bendiderya

Edit: Şaduman Eroğlu

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Kimmad Matbaacılık

Basım Tarihi: Mayıs 2010

ISBN: 978-9944-709-57-6

Not: Çeviride kitabın 1386 h.ş. yılında basılan 1. baskısı esas alınmıştır

İsteme Adresi:

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 Faks: 0212 – 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Başımı kapıdan dışarı uzatınca Yusuf Ali'yi gördü; gözü duvarın kenarındaki bisiklete takıldı: — Öğlenin bu vaktinde ne arıyorsun burada!

Yusuf Ali'nin sevincine diyecek yoktu; dudaklarında odaklanan coşkuyla gülümsedi:

— Bisikletimi gördün mü? Bak! Benim de bir bisikletim var artık! Şimdi nereye giderseniz ben de sizinle gelebilirim! Gulam Dayım getirdi!

— Bizimle mi? Biz nereye gidiyoruz ki?

— Siz yazın her öğle vaktinde bisikletle geziye çıkıyor muydunuz? Şehrin bir ucundan öteki ucuna, iskeleden pazara dek, her yeri gezmiyor muydunuz?

Behruz, daha yeni yeni, onun ne demek istediğini anlar gibi oldu. Mahalledeki yaşlılarıyla akşama dek her yeri gezdikleri o sıcak günleri hatırladı birden...

— Geçti o günler... O dediğin iki yıl önceydi... Şimdi mahalledeki çocuklar büyüdü. Herkes bir işin peşinde koşuşturup duruyor! Onları tekrar buraya getirmek biraz zor! Şimdi güneş beynini pişirmeden bisikletini al da içeri geç bakalım.

Avlunun serin esintisi Yusuf Ali'nin yüzünü okşuyordu. Bir bardak su, yüreğindeki ateşi söndürdü. Evin bu yarı karanlık girişi her yandan daha serindi, onun içindir ki Behruz da burada çalışıyordu. Yusuf Ali etrafa şöyle bir göz attıktan sonra:

— Evde kimse yok mu, diye sordu.

Behruz yavaşça elini salladı:

— Herkes yatıyor! Gel de Ervend'den çektiğim fotoğrafları gösteriyim sana...

Bir ipe kuruması için astığı fotoğrafların negatiflerini gösterdi.

Yusuf Ali Behruz'dan 4-5 yaş küçüktü ve yetimdi. Samimi arkadaşlıklarının en önemli nedeniydi bu belki de... Behruz'un babası ondan Yusuf Ali'yi daima koruyup gözetmesini, ona kendi kardeşi gibi kol-kanat germesini tembihlemişti. Behruz, Yusuf Ali'nin annesini kendi annesi gibi severdi. Müşfik ve vefalı bir kadındı, Yusuf Ali ve kardeşlerine gözü gibi bakıyor, onlara yetim olduklarını hissettirmemeye özen gösteriyordu. Behruz daima babasına: "O aslanlar gibi kadın varken bunların sırtı yere gelmez" derdi. Buna rağmen Yusuf Ali'nin hayatı boyunca bir kez bile ördek eti yemediğini ve o güne dek bir bisikletinin olmadığını öğrenen Behruz, ona karşı daha çok acıma hissi duymaya başladı. Onun şehri gezme isteğini yerine getirmek istiyordu:

— Biraz sabredersen hem ben işimi bitirmiş olurum, hem de hava serinler. O zaman birlikte bisikletimizi alır şehri gezmeye çıkarız.

Behruz, Yusuf Ali'nin rengi solmuş köhne bisikletine baktı. Gulam Dayısının bu külüstür bisikleti bile ona zar zor aldığı belliydi...

Behruz, Yusuf Ali'ye karşı büyük bir acıma hissi taşıyordu. Yusuf Ali'nin babası bir teknede çalışırken bir gün denizciler cenazesini bulup mahallenin camisine getirmişti. Yusuf Ali'nin babasının teknesi Ervend gölünde batmıştı. Denizciler o teknede şüpheli birkaç Iraklının bulunduğunu görmüşlerdi. Yusuf Ali bunları bilmiyordu

henüz; ama Ervend Nehri kıyılarındaki hurmalıklarda gezinmeyi ve bu coşkun nehrin kıyısında yüzmeyi çok seviyordu. Bu gizemli nehrin tuhaf bir cazibesi vardı...

Behruz bütün bu eski hatıraların neden zihnine yüklendiğini bir türlü çözemiyordu. Belki de bunun nedeni Yusuf Ali'nin Ervend Nehri fotoğraflarına dalıp gitmesi veya eski, solgun renkli bisikletiydi...

Bilemiyordu...

Bildiği tek şey, ailesinin pençesinde kıvrandığı fakirlik ve yetim oluşunun, bu sevgi ve coşku dolu çocuğun horlanmasına ve boynunu bükmesine izin vermemesi gerektiğiydi. Onu kendi kardeşi gibi severdi. Mahallenin haylazlarıyla defalarca kavga etmiş, dayak yemişti onun için... Onların, Yusuf Ali'nin yırtık elbiseleriyle alay edip onunla dalga geçmelerine dayanamamıştı...

Fotoğrafları mandallardan toplayıp, mutfağa gitti. Yusuf'a içecek bir şeyler aradı gözü. Annesi, yaz sıcakları bastırmadan çeşitli şerbetler yapar, evin kilerinde serin yerde saklardı.

Sekencebin şerbetini gördü. Balla sirkeden yapılan bir şerbetti bu. Güneyin kavurucu sığağında bundan iyisi yoktu.

Büyükçe bir bardak şerbeti Yusuf'a uzatıp yere bağdaş kurdu:

—Askere gidiyorum.

Yusuf şaşırıldı:

— Askere mi? Ne zaman?

— Bu günlerde... Okulu bitirdiğime göre, bir an önce askerliğimi yapıp hayata atılmak istiyorum... Öğretmen olmak istiyorum... Çok seviyorum öğretmenliği...

— Desene mahallede yalnız kalacağım ben...

— Nedenmiş o? Yeni arkadaşlar bulursun kendine...

— Keşke beni de askere alsalardı... Birlikte yapardık askerliğimizi.

— Çok iyi olurdu be! Ama sen 3-4 yaş küçüksün ben-den...

Yusuf, Behruz'un yeşil gözlerindeki samimiyeti görüyordu. Uzunca, zayıf ve esmer yüzü, kıvrıkcık saçları, gözlerindeki hüznün ve samimiyeti gizleyemiyordu. Hayatta en çok sevdiği insandı o; kendi ağabeyi gibiydi adeta. Hatta yüreğindeki yetimlik boşluğunu bile onun doldurduğunu hissediyor, babasızlığını unutuyordu onun yanında. Behruz, Yusuf'tan birkaç yaş büyük olmasına rağmen bunu ona hiç hissettirmemiş, "şunu yap, şunu yapma" diyerek büyüklenmemişti hiç... Bazı mahalle arkadaşları gibi sivri dilli değildi. Onunla asla alay etmemiş, bir kez bile kalbini kırmamıştı. Daha da önemlisi, ona vakit ayırması, kendi kardeşi gibi onunla yakından ilgilenmesiydi.

Bu nedenle Yusuf'un en büyük sırdaşydı o...

Şerbetini yudumlarken Behruz'un annesi İsfahan şivesiyle seslendi:

— Behruz! Gel de babanın yemeğini götür oğlum!

Behruz hemen ayağa kalktı:

— Kalk bakalım iş çıktı bize!

Evde olduğunda, babasının yemeğini o götürürdü. Babası dükkânda yalnız olduğundan, öğleyi mağazada yiyordu.

Annesinin uzattığı bohçayı aldı. Bohçadaki ekmekle sebzeler dışarı vuruyordu.

Behruz ile Yusuf Ali, bisikletlerine atlayıp çarşıya doğru yola koyuldular. Behruz'un babasına yemeğini verdikten sonra, tıpkı eski günlerdeki gibi birlikte şehri bisikletle gezeceklerdi.

Kütüphanenin merdivenlerinden inip bahçedeki ağacın gölgesinde, öğrencilerin çıkmasını bekledi. Çok geçmeden geldiler. Her öğrencinin elinde bir kitap vardı. Onun dediği gibi herkes, kütüphaneden bir kitap beğenmiş, okumak için almıştı. Çocuklardan birinin elindeki kitap Behruz'un dikkatini çekti:

— Huzistan Sefernamesi, ha?! Bu kitabı neden seçtin?

— Tarihi çok seviyorum hocam! Kavimlerin nasıl yaşadıkları, neler yaptıkları, en merak ettiğim şeydir benim! Hastalık işte!

— İyi bir hastalık bu! İyi de neden Huzistan Sefernamesi?

— Siz bu bölgenin kritik yapısıyla sosyo-politik konumunu anlatınca merak sardı beni. Sordum, bunu önerdi kütüphane sorumlusu. Sizin bildiğiniz daha başka kitaplar da var mı?

Behruz birkaç kitabın adını verdi ve bu kitaplardan bazısının neler yazdığını kısaca özetlemeye çalıştı.

Emir Kebir döneminde Hürremşehir, şimdi Kuzey Irak'ta bulunan Süleymaniye'yle takas edilmişti... Akabinde, İran'la Irak arasındaki 1975 antlaşması...

Behruz da bu kitapları yeniliklerde okumuş, son zamanlarda o da bu konulara merak sarmıştı.

Çünkü son günlerde nedense "Arap Halkları" adlı dernek, İran İslâm Cumhuriyeti'ne karşı muhalefet ser-

gilemeye başlamış, sağdan soldan "Huzistan bölgesinin İran'dan ayrılıp Irak'a verilmesi gerektiği" sesleri yükselmeye başlamıştı.

Bu bölgede İran'ın Arap asıllı vatandaşları yaşıyordu.

Sadece bu bölge değil, diğer bölgeler; Kürt, Azeri, Türkmen, Beluç... vb. bölgeler için de bu tür ayrılıkçı ve bölücü sesler gelmeye başlamıştı sınır ötelelerinden...

Bu bölgelerdeki kavimleri milliyetçi söylemlerle tahrik edip İran'dan koparmaya ve İran'ı parçalamaya çalışıyorlardı.

Dini inançları etrafında kenetlenen Müslüman halk, bu sinsî planları bozmuştu, ama İran'da kukla şahlarını kaybeden kuklacılar, İslâm devriminden sonra bu ülkeyi parçalamak için ellerinden geleni yapıyor, henüz dünyaya yeni gelmiş bir bebek konumundaki İran İslâm Cumhuriyeti'ni kundakta boğmaya çalışıyorlardı...

Sadece kavimleri değil, farklı mezhepleri de körüklüyor, Müslümanlar arasında mezhep kavgaları çıkarmaya çalışıyorlardı.

İran'ın bilinçli Müslümanları bu ucuz oyunlara prim vermemiş, "Sünnî ve Şîî Müslümanlar Birliği" kardeşlik yemini ederek bu oyunu da bozmuş ve İran'da çıkarılmak istenen büyük bir mezhep savaşı rüyası sönüp gitmişti.

Şah döneminde ecnebilerin kölesi haline getirilen İran; devrimden sonra "İslâm" safını seçince hiçbir ecnebiye eğilmemiş, bütün kıyametler de bu yüzden kopmuştu...

Bunun bilincinde olan halk, İslâm kardeşliği etrafında daha güçlü kenetlenmişti şimdi...

Behruz, öğrencilerle konuşurken, dört yolun karşı tarafındaki Irak konsoloslughuna takıldı bakışları.

Konsolosluğun kapısından çıkanları görünce şaşkınlıkla irkildi.

Evet, yanılmıyordu, Şeyh Tahir'le, Faysal Aşireti'nin büyüklerinden birkaç kişiydi bunlar!

Konsolos, kapıya kadar çıkıp onları bizzat uğurlamıştı! Gördükleri karşısında kafası karışmış, zihninde yığınlarca soru oluşmuştu.

— Çocuklar! Siz okula dönün, ben birazdan gelirim!

— Aa! Ne oldu hocam? Birlikte dönmüyor muyuz okula?

— Siz gidin! Ben birazdan gelirim!

Kafasındayığınlarca soruyla, "Sipahiler" inkarargâhına yöneldi.

İran'da İslâm İnkılâbından sonra ordu dağılmış, İmam Humeyni, gönüllü gençlerden bir halk ordusu oluşturulmasını istemiş "İran İslâm İnkılâbı Muhafızları Ordusu" kurulmuştu.

Kiminin "Devrim Muhafızları" dediği bu Müslüman orduya, halk "Sipahi" adını yakıştırmıştı.

Behruz, Irak Konsolosluğu önünde gördüklerini çözümlenmeye çalışıyordu.

Tahminleri doğru çıkıyordu galiba...

Bölgenin Arap asıllı yerli halkını kışkırtmaktan başka bir şey yapmayan ve halka "Arap Milliyetçiliği"ni aşılamaaya çalışan sosyalist "Arap Halkları" adlı dernekle Marksist Baasçuların yönettiği Irak konsolosluğu arasında ilişki vardı.

Sipahilerin karargâhı kalabalıktı. Devriye birliğindeki gençler, yakaladıkları birkaç teröristle örgütçüyü karargâha getirmişlerdi.

Muhammed Cihanara'nın odasına baktı, yoktu. Musevi'ye gitti:

— Selamün aleyküm Seyyid! Bugün ne gördüğümü tahmin edemezsin.

Seyyid sadece bakıyor, onun konuşmasını bekliyordu:

— Demin şu Şeyh Tahir Efendi'yle Faysal Aşireti'nin önde gelenlerini gördüm. Irak Konsolosluğundan çıkıyorlardı! Bunların Irak'tan beslendiğini söylemiştim sana!

Musevi hala susuyordu. Bakışları mahzun ve yorgundu:

— Bugünlerde işiniz başınızdan aşkın, biliyorum... Ama istersen ben orayı gözetleyecek birkaç gönüllü bulurum. Irak Konsolosluğuyla ben ilgileniyorum, tamam mı?

Sözlerini tamamlayamadan bütün şehir büyük bir patlama sesiyle sarsıldı.

Bu patlamalara alışmıştı artık. Seyyid Musevi gözlemini ondan ayırmadan, başıyla patlama sesinin geldiği tarafı işaret etti:

— Buyur işte! Duydun mu?! Bir saat kadar önce de bir oyuncakçı dükkânını bombaladı alçaklar... Birinin dosyasını açmadan, diğer bombalama eylemi başlıyor!

— Bütün bunların şu ırkçılık taslayan sosyalist "Arap Halkları" derneğiyle Irak Konsolosluğunun başının altından çıkıyor!

— Biliyorum. Ama Konsolosluğa biz karışamayız ki! Dışişleri Bakanlığının işi o!

— Bırak Allahaşkına! Bu olacaklar ortalığı kan gölüne çevirdi, siz hala bürokrasiyle uğraşıyorsunuz! Dışişleriymiş! Yazışmamış! Pah!

— Bugün Şeyh Tahir ve Faysaloğulları aşiretiyle görüşmemiz var. Bu görüşmeden sonra vaziyet belli olacak.

Behruz derin bir iç çekti:

— İnşallah öyle olur! Ben ve benim gibilerin de ne yapacağı belli olur o zaman! Bilmek, insanın canının tör-

püsüymüş diye boşuna dememişler valla! Şu aşiret şeyhlerinin Iraklılarla nasıl aptalca sarmaş dolaş olduklarını, sınırdan bu tarafa nasıl silah ve cephane aktardıklarını gözlerimle görmemiş olsaydım, ben de herkes gibi günübirlik işlerle uğraşabilecek, memleketimin geleceğinden bunca huzursuzluk duymayacaktım.

İki saate yakındır Yusuf Ali'yle kızgın güneşin altında bekliyorlardı. Yusuf Ali bu uzun ve amaçsız bekleyişten bıkmıştı; dayanamayıp çıkıştı:

— Yeter Yahu! Daha ne kadar bekleyeceğiz! Güneşin altında beynim patladı valla!

Behruz, Şeyh Muhammed Tahir'in evinden gözünü ayırmadan sordu:

— Sen İsfahanlı mısın?

— Yoo. Neden sordun?

— Tıpkı İsfahanlılar gibi konuştun da... Annem de İsfahan asıllıdır, o da böyle der tıpkı...

Yusuf Ali, başını salladı, Güneyli şivesiyle çıkışircasına karşılık verdi:

— Gidip şu çöp bidonlarının arkasında saklansaydık bari! Hurma ağaçlarının gölgesinde durmuş olurduk...

Behruz duvara iyice yaslanıp geri çekildi:

— Şşşt! Evden çıkıyorlar galiba!

Haklıydı. Şeyh Muhammed Tahir'le oğlu, birkaç adamıyla birlikte çıkıyorlardı. Yüzlerini çefiyeyle sarmış, güneş gözlüğü takmışlardı.

— Alçak herif! Korumaları da var, baksana! Köpek gibi nasıl da kolluyorlar efendilerini!..

Korumalar Behruz'la Yusuf'u fark etmemiş, ama diğer çocukları görmüşlerdi. Birkaçını yakalayıp Şeyh'in

yanına getirdiler. Şeyh, arabada oturmuş, şoförü bekliyordu. Çocukları süzdükten sonra korumalarına Arapça emir verdi.

— Nefesleri kesilinceye kadar dövün şunları!.. Konuşacak mecalleri kalmasin! Buralarda ne halt ettikleri belli değil!

Çocukların dayak yiyişini uzaktan seyreden Behruz gülüyordu:

— Şimdi şu Şeyh bozuntusunun nasıl bir satılmış olduğunu anlamışlardır biraz!

Yusuf Ali sinirlenmişti:

— Sipahi çocukları dayak yerken sen gülüyorsun öyle mi?!

— Hak ettiler! Oh olsun! Şu Şeyh'in ne mal olduğunu bir türlü anlamak istemiyorlardı. Şimdi jetonları düşer hepsinin!

Yusuf Ali çocuklara yardımcı olmak için gitmeye kalktıysa da Behruz kolundan yapışverdi hemen:

— Hey! Duygusal olma! Bizim bir görevimiz olduğunu unuttun mu?

— Durup seyir mi edeceğiz yani?

— Hayır! Onları takip edeceğiz!

— Ah! Keşke silahımız olsaydı şimdi!

Behruz güldü:

— Silahın olsa ne yapacaktın yani? Herkesin onları desteklediğini görmüyor musun?

Kaymakamlıktan sınır komutanlığına, aşiret şeyhlerinden şehrin kodamanlarına varıncaya kadar herkes onlarla işbirliği içinde!

Kısa bir dayak faslından sonra çocuklar, Şeyh'in adamlarının elinden kaçmayı başarmış, her biri bir tarafa seğirtmişti.

Şeyh'le adamları, sınıra doğru hareket ediyordu.

Behruz hemen Yusuf Ali'ye doğru koştu:

— Çabuk, motora atlayıp peşlerine takılalım.

Çocukların nasıl dayak yediğini gören Yusuf Ali biraz tırsmış gibiydi:

— Sen motosikleti al git; ben şu çocuklarla ilgileneyim biraz!..

Behruz, Yusuf Ali'nin külüstür motosikletine atlayıp Şeyh'le adamlarının peşine düştü. Yükselen toz bulutu arasında onları gözden kaybetmemek için son sürat gidiyordu. Sıcak rüzgâr yüzüne kamçı gibi çarpıyor, terini alıp götürüyordu.

Kervana fazla yaklaşmamalı, uzaktan takip etmeliydi.

Biraz yavaşladı.

Yusuf'un İsfahanlılar gibi "güneşte beynim patladı!" deyişini hatırladı. Gerçekten bu güneşin altında beyni patlayabilirdi insanın...

Hava 40 derecenin üzerindeydi...

Bu sırada Yusuf Ali de çocuklarla ilgileniyor, onları yatıştırılmaya çalışıyordu:

— Baksana şu Behruz'un yaptıklarına! Nasıl da dayak yedik hepimiz, gördün mü?!

— Behruz nerede peki?

Yusuf Ali, uzaklardan çöle doğru ilerleyen toz bulutuna bakıp tedirgin bir sesle mırıldandı:

— Allah verse de, başına bir şey gelmeseydi...

Şeyh'le adamları sınırdaydı şimdi.

Burası, İran'la Irak arasında nehrin en dar ve sakın, geçişin de en kolay olduğu yerdi. Yerli halk nehrin bu koluna "Heyyin Irmağı" adını vermişti.

Behruz, sınırın öte tarafındakileri görebilmek için sazlıkları hafifçe araladı.

Iraklı sınır askerleri, silah ve cephane sandıklarını kayıklara doldurup Şeyh'in adamlarına ulaştırıyor, onlar da kayıktaki mühimmatı bir çırpıda kamyonetlere yerleştirdikten sonra üzerlerini meyve sandıkları ve hurma yapraklarıyla kamufle ediyorlardı.

Iraklılarla çok samimi konuşmaları, bunun günübirlik işleri olduğunu gösteriyordu. Behruz nefretle dişini sıkıp içinden hepsine lanet yağdırdı:

— Allah belanızı versin! Satılmış alçaklar! Düşmanla resmen bir olmuş bunlar!

Bu sırada silahı olmadığı için pek hayıflandı...

Şeyh'le adamları uzaklaştıktan sonra nehrin kenarında elini yüzünü yıkayıp yola koyuldu. Gördüklerini bir an evvel karargâhtaki arkadaşlarına aktarmalıydı.

Şehre vardığında, görüşmeler bitmek üzereydi. Şeyh'in adamlarıyla birkaç sipahi, Emniyet binasının önünde bekliyorlardı.

Görüşmelerde neler konuşulduğunu ve nasıl bir karar alındığını çok merak ediyordu.

Şeyh'in adamlarıyla Faysal Aşireti'nin korumaları arabalarını çalıştırdığında, görüşmelerin bittiğini anlamıştı. Arabalar birbiri ardına Emniyet binasının geniş bahçesinden çıkıyordu.

Behruz, Sipahiler arasında Muhammed Cihanara'yı gördü. Sessizce durmuş, gözlerini yere dikmiş, dalmıştı.

— Muhammed! Ne oldu?

— Ne olsun... Şeyh'le ekibi sandığımızdan çok daha güçlüymüş...

Behruz, elinin tersiyle alnının terini silip söylendi:

— Ne demek yahu! Anlayamıyorum! Emniyet, polis, Sipahiler, ordu... Ne işe yapıyor bunlar peki?!!

— Bizim elimiz kolumuz bağlı, biliyorsun... Ne yetkimiz, ne de silahımız var...

Bunları söylerken sesi kısılmış, boğazına bir şeyler düğümlenivermişti adeta.

Behruz öfkesinden çıldıracak gibiydi. Adamlarının arasında arabasına doğru giden Şeyh Tahir'i görünce dayanamayıp arkasından koştu:

— Hey! Alçak! Senin kim olduğunu biliyoruz artık! Sen bir hainsin! Satılmışın tekisin! Iraklılardan aldığın silahı gizlice köylülere sattığını biliyorum! Buraya Sipahileri tehdit etmek için geldin değil mi? Ecnebi yalacası! Satılmış köpek!

Onun bu cesaretinden bir an ürken Şeyh Tahir, öksürüp gırtlakını temizledi, yakasını düzeltip adamlarına baktı. Adamları Behruz'u kollarından tutup daha fazla ilerlemesini engelledilerse de o, bağırmaya devam ediyordu:

— Sizler vatan hainisiniz! Memleketi ecnebiye peşkeş çekiyorsunuz. Savaş çıkarmak, rant elde etmek istiyorsunuz! Aşiret ağası, kabile reisi olacaksınız bir de!.. Sizden daha hain ve satılmış bir ağa görmedim ben!

Behruz'un yüksek sesle söyledikleri Tahir Ağa'nın canını fena halde sıkmıştı. Uzun Arap entarisinin üzerine giydiği ceketini elinin tersiyle kenara sıyrarak belindeki tabancayı gösterdi:

— Kes artık! Şurada beynini dağıtırim yoksa!

Bunları söyledikten sonra öfkeyle arabasına bindi. Adamları Behruz'u bırakıp onun yanına oturdular. Araba sert bir kalkışla Emniyet binasından uzaklaşırken, Behruz yerden aldığı bir kesek parçasını onlara fırlatıp haykırdı:

— Şerefsizler! Namussuzlar!

Oradaki çocuklardan birinin motosikletini ödünç alıp Irak Konsolosluğunun yolunu tuttu. Diğer gençler de motorlarına atlayıp onun peşine takıldılar. Konsolosluk binasına vardığında Behruz'un hayretten dili tutulmuştu. Bina alevler içinde yanıyor, öfkeli halk binayı nefretle taşıyordu.

Bu Müslüman halk, koynunda yılan beslemeye tahammül edememiş, nifak tohumlarının ekildiği konsolosluğu ateşe vermişti...

Tren Meşhed'e yaklaşıyordu, ama o hala Güneyde, Hürremşehir'deydi sanki... Vücudunun yarısını orada bırakmış gibiydi.

En çok korktuğu şey, o Meşhed'deyken, savaş çıkması ve o sırada memleketinden uzakta olmasıydı.

Savaş bugün yarın çıkabilirdi çünkü...

Vagonun penceresinden dışarıya baktı; binalar, sokaklar, insanlar ard arda geride kalıyordu.

Yolculukta yanından ayırmadığı hatıra defterini çıkarıp içinden geçenleri yazdı:

"...Ülkemizi işgal etmek niyetinde oldukları besbelli... Buralara gelecek olsalar, ilk hedeflerinden biri kuşkusuz, Hürremşehir Gümrüğü olacaktır. Bazı arkadaşların Gümrükteki ambarlarda saklanıp, zamanı geldiğinde düşmanı gafil avlaması lazım... Bir grup da, Batıda mevzilenip önlerini kesmeli orada..."

Sayfanın yarısına, Gümrük binasının kabaca bir krokiğini çizerek nerede kaç kişinin konuşlanması gerektiğini not etti.

Halası Kur'an okuyordu. Tren vagonu sallandıkça onun da başı sallanıyor, okuduğu ayeti bulabilmek için sayfanın başına dönüyordu. Yeğeni Behruz, onu Meşhed'e getirmekle çok mutlu etmişti. Kaçınıcı defadır bilinmez, ona dönüp bütün kalbiyle teşekkürünü tekrarladı:

— Tuttuğun altın olsun oğlum! Allah ne muradın varsa versin! Şu ihtiyar halanı Meşhed'e getirmekle ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin!

İmam Rıza'nın (a.s) türbesini ziyaret etmek, yaşlı kadının en çok sevdiği şeydi hayatında:

— Allah'ım! Güzel Rabbim! Sevgili Resulü'nün biricik Ehl-i Beyti'nin 8. güneşi İmam Rıza'nın yüzü suyu hürmetine; şu gençleri Hak Yolundan ayırma!

Behruz, içinden "amin" dedi. Halası ne de güzel dua etmişti... Onun hayır duasını alabildiği için çok mutluydu.

— Aman hala! O kadar da büyütme, seni mutlu etmek beni de mutlu ediyor!

— Öyle deme oğul! İşinin başından aşkın olduğunu bilmez miyim? Onca işin gücün arasında benim gibi yaşlı bir kadını yâd ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır sana!

— Bizim işimiz hiç bitmez ki be hala!

Defterine bir iki satır daha yazmaya fırsat bulamadı.

— Behruz! Hürremşehir'de bir şeyler oluyor galiba...

— Yok, hala ne olacak? Söylentilere inanma sen... Korkacak bir şey yok!

— Ama baban... Savaştan falan söz ediyordu? Seni de buralara kadar çekip getirdim bu curcunada...

— Sen rahatına bak halacığım, bir şey olmaz! Hem savaşılacaksa gençler savaşacak, benden başkaları da var şimdilik... Doğrusu ben de bu mübarek türbeyi pek özlemişim, geldiğim çok iyi oldu aslında... Sen huzurla kalırsın burada... Bizlere de dua edersin.

Halası gülümseyerek ellerini açıp dua etti. Bütün iyiliklerin Behruz'a akması için yakardı Yaradan'a. Sonra, Kur'an okuyup salâvat getirmeye devam etti.

Bu dua ve salâvatlar arasında Meşhed Garı'na vardılar.

İmam Rıza'nın (a.s) türbesi tıklım tıklım ziyaretçi doluydu. İğne atsan yere düşmezdi. Kimi bir kenara çekilmiş namaz kılıyor, kimi ellerini açmış gözyaşları içinde dua edip Allah'a yalvarıyordu.

Gümüş parmaklıklarla çevrili yeşil türbenin etrafındaki ziyaretçiler azalmak bilmiyordu.

İmam Rıza (a.s), sevgili Peygamber Efendimizin (s.a.a) 8. göbekten torunuydu.

Onu ziyaret edebilmek için dünyanın dört bir yanından Müslümanlar akın ediyordu Meşhed'e... Sünnî-Şiî, beyaz-siyah; İranlı, Iraklı, Türkiyeli, Avrupalı, Asyalı binlerce Müslüman, elvan elvan kızıl gül, ud, amber ve misk kokuları arasında ulvi bir atmosfere girmişti burada. Bu mübarek zatın Yüce Allah ve Resulü'nün katında ne kadar kıymetli ve aziz olduğunu bilenler "Ya Rabbi! Şu mübarek kulunun yüzü suyu hürmetine..." diyerek tevessülde bulunup şefaata umuyordu.

Behruz, bir köşeye çekilip ziyaret duasını okudu, namaz kılıp dua etti. Halasını buraya getirmekle ne iyi etmişti! Kendisinin de bu manevi atmosfere ihtiyacı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Bu sırada, etrafındaki konuşmalar ilgisini çekti. İçine bir kurt düşmüştü. Tuhaf bir şeyler oluyordu dışarıda galiba...

Daha fazla dayanamayıp türbeden çıktı. Avludan aceleyle geçerken ayaklarının önünden havalanan güvercinlere sevgiyle baktı. Altın kubbeli şadırvana vardığında hoparlörden okunan haberlere kulak kabarttı. Bu sırada yanından geçen, kendi yaşlarındaki bir genci durdurup sordu:

— Affedersiniz... Bir olay mı var? Ortalık biraz tuhaf da...

Genç delikanlı, Behruz'u süzdükten sonra omzunu silkeledi:

— Galiba var... Savaş çıkmış diyorlar...

— Ne?! Emin misin?

— Haberlerde, Irak'ın bize saldırdığı söyleniyordu...
Saddam köpeği, bizi zorla savaşa soktu işte!

Bütün vücudunu heyecan kapladı. Bu korkunç gerçeği epeydir bekliyordu aslında... İnkılâp olmuş, şahın ordusu dağılmış, ülke en zayıf ve en savunmasız dönemini yaşarken bunu fırsat bilen Saddam, doğu ve batı süper güçlerinin de tahrik ve desteğiyle İran'a saldırmıştı...

Büyük bir facia demekti bu...

Saddam'ın modern silahlarla teçhizatlandırılan koca ordularının karşısında duracak bir ordusu yoktu şimdi İran'ın...

Amerika, Sovyetler ve Avrupa da Saddam'ın yanındaydı... Bu büyük gücü kim durduracak, bu korkunç saldırı seline hangi güçle karşı koyacaktı bu savunmasız ülke?!!

Allah'tan başka yardımcısı yoktu İran'ın şimdi...

Çok zor bir sınava girmişti İran...

Bakışları gayriihtiyarî türbeye doğru kaydı.

Altın kubbenin kenarlarıyla avludaki güvercinlerin çıkardığı sesler içine ılık ılık yepyeni bir ümit gibi aktı...

Gözlerini semaya çevirip mırıldandı:

— Yüce Allah'ım! Şu sevgili kulun İmam Rıza'nın yüzü suyu hürmetine, bu İslâm toprağını Saddam Yezidine çiğnetmemek için yardım et bize!

Hızla yürürken içinden söyleniyordu: "Bu savaş çıkacak diye defalarca söyledim... Dinleyen olmadı... Bakalım efendiler ne yapacak şimdi?"

Tren garı çok kalabalıktı. Güç bela bilet bulup trene atladı. Tahran'a kadar ayakta yolculuk etmişti...

Güney'e giden trende ise, tam tersine, çoğu kanepeler boştu!

Bir an önce Hürremşehir'e varmaktan başka bir düşünce yoktu kafasında...

Vagon boyunca yürüdü, kompartımanına nasıl girdiğinin, yerini nasıl bulup oturduğunun farkında bile değildi. Yanındaki insanlar, onun bir an önce Hürremşehir'e varabilmek için nasıl yanıp tutuştuğunu biliyordu.

Tren hareket edince, etrafındaki yolcuların konuşmaya başlaması onu kendisine getirdi. Yolcular arasında en genç olanı, Hürremşehir gümrüğündeki babasının mallarının terhisine yardımcı olmaya gidiyordu.

— Babam, malları terhis için Hürremşehir gümrüğünde... Oralarda savaş başlamış diyorlar... İnşallah babama bir şey olmamıştır...

Yan koltuktaki asker söze karıştı:

— Sadece orası mı? Her yerde var savaş... Bugün Mehrabad Havaalanı'nı bombaladı Irak jetleri! İznimi yarıda bırakıp döndüm.

Temiz giyimli, babayiğit görünüşlü yaşlı adam, askerin sırtını sıvazladı:

— Aferin evlat! Vatan sevgisi imandandır! Memleketin size ihtiyacı var bugün!

Genç askerin gözleri ışıltı ışıltı, gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Yanakları hemen kızarmış, yüzü pespembe oluvermişti.

Yaşlı adam memnuniyetle gülümseyip yakasını düzeltti:

— Savaş olduğunda halkın ümidi ordudur evlat! Silahlı Kuvvetler, bugünler için vardır. Siz askerler hepimizin umudusunuz. Ama her şeyi de askerden beklememeli elbet, halk da askere destek olmalı!

Yan sıralarda oturanlar onu tasdiklercesine başlarını salladılar.

Yaşlı adamın konuşmaları, onun emekli bir asker olduğu izlenimini uyandırdı Behruz'da:

— Affedersiniz beyefendi! Siz askersiniz galiba?

— Evet, ordudan emekli albayım. 21. Kolordunun en eski kadrolarından biriyim!

Behruz, bu yaşlı adama karşı içinde daha sıcak bir sevgi hissetti:

— Şimdi nereye gidiyorsunuz?

— Endimeşk'teki dostlarımı görmeye! 21. Kolordu'da epey arkadaşım var... Emekli olmadılar daha... Onlara yardım etmeye gidiyorum.

Behruz, bu yaşlı askeri pek sevmiştir:

— Endimeşk'in neresi?

— Dokuhe yakınlarında bir garnizon var, pek tanınmış bir yer değil...

Yaşlı adamın vereceği cevabı tahmin ettiği halde sormadan edemedi:

— Siz emekli olmuş, vazifenizi tamamlamışsınız... Neden savaşın ortasına atıyorsunuz kendinizi?

— Emekli olduğum doğru, ama ben de bu vatanın evladıyım! Onca yıl, ordudaydım; bu halkın ekmeğini yedim, maaş aldım. O zaman savaş falan olmadı. Bari şimdi savaşalım da aldığımız emekli maaşı helal olsun değil mi? Boğazıma tıklıverir yoksa!

Kompartımandakiler de, yaşlı askerle birlikte güldüler. Onun içtenliğini pek sevmişlerdi.

— Ha, o zamanlar savaş olmadı dediysem, hepten olmadı da değil... Bir-iki küçük savaş gördüm tabi...

Birkaç günden fazla da sürmediydi. Dün gibi hatırımda... Mehran şehri yakınlarında "Meymek" denilen yerde, şu Allah tanımaz Marksist Baasçılarla kapıştık... Bunlar epeydir sorunlular bizimle... Bu defa açıkça üzerimize saldırdılar işte!

Yaşlı asker gözlerini vagonun penceresinden dışarıya çevirip sustu. Tıraşlı yüzünü hafifçe okşadıktan sonra kaşlarını çatıp Firdevsî'nin Şehnamesi'nden bir beyit okudu:

"Deveden inmeyen Arap bedevi
Göz dikti devlete! Şu feleğe bak!"

Sonra, kendisine ait olduğu belli olan bir beyit ekledi:

"Sosyalist Baasçı, şu dinsiz Saddam
İran'a göz dikti! Şu keleğe bak!"

Behruz gülümsedi:

— Maşallah! Şairlik de var sizde! Baasçıları hiç sevmediğiniz belli!

— Sevmem! Hiç sevmem! Din'le alay edenleri kim sever ki Allah aşkına! Baksana, Peygamber efendimiz bile "**Ben Arabım, ama Arap benden değil!**" buyurarak bunlardan teberride bulunmuş! Arapları bırakacak ol-san, Ortadoğu'yu kendi malları sayarlar! İranlıya Mecusi, Türke Şaman deyip kendilerini temize çıkarıverirler!

Behruz gülümsedi. Albay'da biraz kavmiyetçilik vardı:

— Doğru, ama bütün Araplar da bir değil tabi... Bakın, Peygamber Efendimiz de onlardan biri! Onların da pekâlâ iyisi var, kötüsü var demek ki!

Yaşlı asker başını salladı:

— Eyvallah! Buna lafımız olmaz! Ama Saddam gibileri Yezid'in teki işte! Baksana; bizi zayıf görür görmez topraklarımıza saldırdı alçak!

Emekli Albay, İran'ın Arap kökenli vatandaşlarını bölücülük ve ülke topraklarını parçalamak amacıyla tahrik edip kıskırtan sözde milliyetçi söylemli sosyalist(!) "Arap halkları" teşkilatının çalışma yöntemlerini anlatmaya başlayınca Behruz onun boş olmadığını anladı.

— Albayım, bu bölücülük yapanların hepsi yurt dışındadır değil sanırım; içerideki satılmış işbirlikçiler de var... Huzistan'da böyle hainler olmasa, ecnebler bize ne yapabilir ki?

Bunları söylerken Şeyh Tahir'le kiralık adamlarını hatırladı.

Yaşlı asker, Behruz'un tahmin ettiğinden çok daha bilgiliydi:

— Söylendiğine göre bu işler, aslında Emir Kebir dönemine kadar gidiyor... Batıdaki birçok şehri Irak'a verip, karşılığında sadece Hürremşehir'i almış. İlginç bir takas yani! "Gemicilik ilerleyince, Irak'a bağışladığımız o birkaç küçük şehirden kat kat kıymetli olacak Hürremşehir" demiş!

Yaşlı askeri zevkle dinliyor, çok yararlı şeyler öğreniyordu ondan. Bu tatlı sohbet gece yarısına kadar sürdü; konuşmalarının ana eksenini savaştı.

Yolda, çok sayıda gencin trene bindiğini fark etti. Gönüllü olarak cepheye gitmek için yola çıkmışlardı. Vatani savunmak için işlerini güçlerini bırakmışlardı. Aralarında lise ve üniversite öğrencisinin çokluğu dikkat çekiyordu. Aralarında kendi öğrencisinin de olduğunu fark etti:

— Selam Rafet! Nereye böyle?!

Rafet şaşkınlıkla elini uzattı:

— Aa! Selam hocam! Siz nereye?

— Hürremşehir'e gidiyorum. Sen nereden böyle?

— Üç aylık yaz tatilinde Erak şehrindeydim. Ağabeyime tarlada ekinde yardım ettim biraz. Şimdi Hürremşehir'e gidiyorum, bir yılım kaldı bu son senem inşallah!

Diplomamı alır almaz askere gideceğim!

Behruz, başını pencereye doğru çevirip onun sözünü kesti:

— Okul için Hürremşehir'e gideceksen, bence vazgeç!

— Ben de bir şeyler duydum, ama ne kadar doğru, bilmiyorum.

— Duydukların doğru! Saddam savaş açmış bize! Muhtemelen Hürremşehir'de bütün okullar tatildir şimdi...

— Olsun! Orada bulunmamız daha iyidir... En azından cephedekilere yardım eder, düşmanın önünü kesmeye çalışırız. Arkadaşların çoğu gönüllü olarak cepheye gideceğini söylüyor... Hürremşehir'i düşmana bırakacak değiliz herhalde...

— Haklısın. Ben de Meşhed'deydim. Savaş çıktığını orada öğrendim. Allah sonunu hayırlı etsin... Ne diyelim...

— Evet. Bize direnmek düşer hocam!

Rafet, Ticaret Lisesi'ndeki en iyi öğrencilerden biriydi. Öğrencilerinin vatan sorumluluğu taşıması ve cesaretle cepheye koşması Behruz'u hem heyecanlandırmış, hem gurur duymasına neden olmuştu. İçinden ayağa kalkıp vagondaki bütün gençlere sarılıp alınlarından öpmek geliyordu...

Güneye varmadan tren tıklım tıklım dolmuştu. Yolcuların yarısından çoğu ayakta gidiyordu. Herkes bir an önce Hürremşehir'e varmak için sabırsızlanmaktaydı.

Hürremşehir garı ana baba günüydü. Kalabalıktan geçilmiyordu. Çoğu aileler, eşyalarını toplayıp gara gelmiş, bir an önce şehri terketmek için bilet gişesinin önünde sıraya girmişti. Kimi de, yolcularını karşılamaya gelmişti.

Tren durduğunda, vagonlara koşanlar arasında sipahi arkadaşlarını gördü, şehre gelen dostlarını karşılamaya koşmuşlardı.

Kapılar açılır açılmaz bir insan seli kaydı istasyonun basamaklarına.

Tren henüz boşalmadan, istasyondan trene doğru, aksi yönde bir insan seli akmaya başladı. Şehri terketmek için bilet bulabilenler, oturacak bir yer kapabilmek için acele ediyordu. Numaralı bileti olanlarla, ayakta gidecek yolcular arasında tartışmalar başladı. "Savaş var şimdi, bırakın koltuk numarasını!" diye bağıırıyordu kimi...

Behruz, kavga etmek isteyen birkaç genci ayırdı hemen:

— Yapmayın gençler! Düşman yeterince aramızda ni fak çıkarmış zaten! Bir de siz birbirinize düşmeyin bari!

Bu sırada Sipahilerden biri Behruz'u buldu:

— Hoş geldin hoca!

— Hoş bulduk Hasan! Arkadaşlardan ne haber? Durumumuz nasıl?

— Direnmeye çalışıyoruz! Çocukların bir kısmı Merkez Cami’de, karargâh orası! Bir kısmı da sınırda ve ana yolların girişinde mevzilendi.

— İyi... Iraklılar nereye kadar gelmiş?

— Şehre varmadılar daha! Ama uzaktan şehri top yağmuruna tutmaya başladılar dünden beri...

Musevi sözlerini tamamlayamadan büyük bir top mermisinin çıkardığı uzun ısıklık sesi, herkesin bakışını gökyüzüne çevirdi. Kalabalık, ne olduğunu anlayamadan korkunç bir patlamayla irkildi. Rayların biraz ötesine isabet eden top mermisi birkaç ağacı parçalamış, yoğun bir toz ve duman kümesi yaratmıştı.

Kısa bir dehşet ve sessizlikten sonra, kalabalık, trene hücum etti. Bir an önce şehri terketmek istiyordu herkes.

Musevi, Behruz’un kolundan tutup istasyon çıkışına yakın bir yere çekti:

— Burada durup gönüllüleri topla! Merkez Cami’ye gelin, tamam mı?!

— Tamam!

Dikkatle kalabalığı izlerken, Rafet’i gördü. Yanına çağırıp randevulaştı onunla. Rafet, diğer gönüllü öğrencileri toplayıp Merkez Cami’ye gelecek, orada buluşacaklardı.

Bu sırada yine Musevi göründü yanı başında:

— Ne haber? Kimseyi bulabildin mi?

— Evet, benim öğrencilerden birkaçıyla camide buluşacağız.

Musevi başını salladı:

— Hiç yoktan iyidir! Başka yok mu tanıdık falan?

— Trende yaşlı bir asker vardı. Bayağı işe yarardı sanırım. Ama Endimesşk’te indi...

— Hürremşehir'deki arkadaşlardan, bildiğin kim vardır?

Behruz elini sallayıp yürümeye başladı:

— Yahu ne bu senin telaşın böyle? Burada ordu yok mu? Asker yok mu? Savaş onların görevi değil mi?

— Bilmiyormuş gibi konuşma Behruz! Onlar da ne yapacaklarını bilmiyor ki! Birdenbire, savaşı buldular karşılarında! Elimizi çabuk tutup herkesi toparlamalıyız. Eli silah tutabilecek birkaç kişi bul, senin hemen ateş hattına gitmen lazım! Durum çok kritik!

— Tamam, için rahat olsun!

Musevi, onunla vedalaşıp Sipahilerin karargâhına giderken Behruz da, ateş hattında savaşabilecek birkaç gönüllü bulabilmek için istasyondan ayrıldı.

Şehrin durumu da istasyondan farksızdı. Ne yapacağını bilemeyen halk, bir an önce şehri terk edebilmek için telaşla sağa sola koşturuyor, yükte hafif, pahada ağır eşyalarını toplayanlar, kadınlarla çocukları şehirden götürebilecek bir vasıta arıyordu.

Araç bulabilmek çok zordu.

Bir havan topunun ıslığı duyuldu. Dikkatle havaya baktı. Topun düştüğü evin damından duman ve alev yığını yükselmişti birdenbire.

Hürremşehir artık eski neşe ve canlılığını yitirmiş, cadde ve sokaklara ölüm, keder ve ümitsizlik egemen olmuştu. Ağaçlar bile büsbütün keder ve hüznün görüntüsünü veriyordu.

Merkez Cami'ye gitmek için gözleri bir araç ararken, bir kamyonetin meydanı dolaşır durduğunu fark etti. Kamyonetin arkasındaki Yusuf Ali'ydi! Elindeki ağır makinelinin namlusunu havaya doğrultmuştu, cepheye

gidecek gönüllü arıyordu. Belindeki çaprazlama fişek ve palaskasındaki el bombalarıyla, ateş hattından geldiği belli oluyordu.

— Hey! Kahraman savaşçı!

Behruz'un sesini duyan Yusuf, kamyonetten atlayıp ona doğru koştu:

— Yahu nerelerdesin?! Seni aramaktan canım çıktı!

— Trenden şimdi indim! Meşhed'deydim! Eee?! Ne var ne yok bakalım? Bu fişekler ne böyle?

— Ordu subayları biraz mühimmat getirmişti, ben de bunları aldım işte!

— Kaç tane Iraklı Baasçı öldürdün?

— Bırak Allahaşkına ya! Ben silah kullanmasını bilmiyorum ki!

Behruz kahkahasını tutamadı:

— Görünüşün hiç öyle değil ama! Iraklılar yandı desene!

Koşar adımlarla kamyonete atladılar. Meydanın etrafında bir tur daha atıp birkaç gönüllü daha topladıktan sonra camiye doğru hareket ettiler. Rüzgârın sardığı vücudu serinlemiş, teri kurumuştur. Beline sardığı çefiye-yi çözüp boynuma doladı. Alnında, kurumak üzere olan terleri sildi.

Yolda, duvarın kenarına dizili duran boş şişelerin yanındaki kadınları görür görmez aracın kenarına eliyle vurarak bağırıldı:

— Dur! Dur!

Kamyonet durdu.

Kadınlar hemen boş şişeleri elden ele vererek Behruz'a ulaştırdılar. Şişeleri itinayla kamyonetteki branda bezinin

aralarına yerleştirdi. Kadınların arasında Yusuf Ali'nin annesi de vardı.

— Anne sen burada ne arıyorsun?

— Boş şişe lazım demediniz mi? Ev ev dolaşıp boş şişeleri topluyoruz işte!

Kamyonetin etrafına toplanan mahalleli çocuklar, boş şişelerin ne işe yaradığını merak ediyorlardı.

— Bunlarla Molotof kokteyli yapacağız, diyor Behruz! Yangın çıkarır, insanı yakar, tank sürücülerini korkutur.

Şişeler arasından içki şişesi olduğu belli olan yeşil renkli birini alıp çocuklara gösterdi:

— Hele bunlar var ya müthiş patlıyorlar!

Camiye vardıklarında öğlen olmuştu. Cami ve avlu tıklım tıklımdı. Ne yapacaklarını bilemeyen kadınlarla çocuklar soluğu camide almış, Allah'ın evine sığınmışlardı.

Behruz kalabalığı güçlükle yarıp şişeleri itinaıyla duvar kenarına dizmeye başlamıştı ki, Musevi'nin sesini duydu:

— Adam bulamayınca şehirdeki şişeleri mi topladın yahu?

Behruz güldü:

— Adam da topladık! Şişeleri mahalledeki kadınlar toplamış, şimdi Molotof'un nasıl yapıldığını öğretilip çocukları toplamaya gideceğim.

Sonra, vakit kaybetmeden, kadınlara döndü:

— Beni dikkatle dinleyin! Şişenin dibine biraz sabun rendeleyip benzinle doldurduktan sonra ağzına bir parça bez tıkayıp şu köşeeye dizeceksiniz. Ateşten uzak tutun! Bunlar el bombasından farksızdır. Aman, benzini heder etmeyin, benzinimiz çok az, biliyorsunuz!

Bu sırada biraz ileride merakla kendisini izleyen bir grup çocuk gördü:

— Hey! Gelin bakalım!

Çocuklar çağrılmayı beklercesine bir şevkle bir çırpıda etrafını sardı:

— Buyurun efendim! Biz savaşa hazırız!

Behruz gülmeden edemedi:

— Size, savaştan daha zor bir iş vereceğim, ama önce bir sorum var. Söyleyin bakalım, şehrimizin düşman eline geçmesini ister misiniz?

— Tabi ki hayır!

Kerimi'nin sesiydi bu. Ondan daha cılız ve küçük görünen Behnam, korkusuz bakışlarıyla öne çıktı:

— Ölürüz de vatanımızı düşmana bırakmayız biz! Gidecek olsak, çoktan buraları terk etmiş olurduk! Biz düşmanla savaşmak için burada kaldık!

Behruz çömeldiği yerden dikkatle ona baktı:

— Sen bizim okulun öğrencilerinden değilsin, ama seni tanıyor gibiyim...

Kerimi, Behnam'ın omzuna vurup güldü:

— Hocam, Behnam Muhammedi bu işte! Güreş şampiyonumuz!

Behruz gülümseyerek Behnam'ın küçük, ama güçlü elini sıktı:

— Aferin sana! Sporcu dediğin böyle olur işte. Herkese moral verir! Şu çocukları al, şehirdeki terk edilen arabaların depolarını şu bidonlara boşaltıp buraya getir!

— Ne?!.. Önemli iş dediğin bu mu?!

— Evet! Molotof için benzin lazım bize!

— Ama başkalarının arabasından benzin çalmak günah değil mi?

Behruz güldü:

— Başkaları dediğin kim? Ben terk edilen arabaları diyorum! İşe önce devlet dairelerinin garaj ve bahçelerinde terk edilen resmi araçlardan başlayın! Önce onların depolarını şu bidonlara çekin! Haydi bakalım! Davranın! Vaktimiz çok az! Düşman tanklarının şehre girmesini mi bekliyorsunuz yoksa?!

Bu sırada biraz uzağa düşen birkaç havan topu sesi ortalığı inletti. Çocuklar birer bidon alarak süratle camiden ayrıldılar.

Bu sırada Musevi çıkageldi:

— Sen hala burada mısın Behruz?

Behruz eğilip 2 Molotof şişesi aldı:

— Haydi, bana eyvallah!

Hızlı adımlarla Ticaret Lisesi'ne doğru yola koyuldu.

Elindeki silahı yere bırakıp, RPG roketatarını ateşlemeye çalışan genci durdurdu:
— Hey! Ne yapıyorsun sen?!

Genç şaşırmişti:

— Roketatarla ateş etmesini öğreniyorum!

— Öyle ateş edersen kendin de ölürsün ama!

— ?!

Gencin karnına dayadığı RPG silahını aldı, omzuna koyup ekledi:

— İşte böyle tutulur bu! Bu silahı ateşlerken, arkasından basınçlı alev çıkar! Karnına dayasaydın yanacaktın!

Genç çocuk, RPG roketatarını omzuna koyup nişan aldı ve tetiğe bastı. Roket, ateşten bir top gibi karşı tepedeki Iraklılara doğru fırladığında, silahın arkasından da yoğun bir duman ve toz-toprak yükseliverdi.

Behruz, delikanlının şaşkın ama kendine güven duyan haline bakıp gülerek yerden silahını aldı ve herkese moral veren o mütemadi gülüşüyle sipere yaslandı.

Acemi gencin roketi kıpkızıl bir ok gibi uçup Iraklının siperine düşmüş, bir-iki saniye sonra büyük bir patlamayla siper havaya uçmuştu.

Delikanlının zevkine diyecek yoktu.

Iskalamamıştı!

İkinci ve son roketini namluya yerleştirirken gülerek Behruz'a baktı:

— Nasıl? İyi bir atıştı değil mi efendim?

— Süper! Daha iyisi olamaz! Ne yazık ki senin deneme atışın için başka roket mermimiz yok!

Roketatarı alıp karşıdaki siperin kenarlarında duran tanklardan birine doğrultarak ateş etti. Roket, tankın birkaç metre ötesinde, askerlerin hemen yanına düşmüş, birkaç asker havada uçuşmuştu.

Gülümseyerek roketatarı acemi gence uzattı:

— Tankı vuramazsan düşmanın askerlerini vur bari!

— Ne biçim silah bu ya! Tıpkı boru gibi! Her iki tarafı da açık!

— Orasını ben bilmem işte! Onu da, bu silahı yapanlardan soracaksın koçum!

Sözünü bitirmeden, hızla caddenin karşı tarafına attı kendisini. Hemen mevzi alıp alınının terini sildi. Arkasına dönüp şehre baktı. Iraklılar, bu savunmasız şehri top yağmuruna tutmuştu. Her dakikada birkaç top ve havan mermisi tiz bir ıslık sesiyle havayı yarıp şehre düşüyor, düştüğü yerden tıpkı karnı baharı andıran gri bir toz bulutu, masmavi semaya yükseliyordu...

Düşen her top mermisi bir evi harabeye çeviriyor, muhtemelen birkaç kişinin canını alıyordu.

Daha fazla düşünmek istemedi. Tüfeğinin namlusunu duvarın üzerine dayayıp tetiğe bastı.

Irak askerleri ya siperde, ya da tankların arkasındaydı.

— Alçaklar! Yeryüzünde ne kadar top-tank varsa toplayıp buraya getirmişler! Savunmasız küçük bir şehre karşı bunca tank neden?! Bunlar bir gün böyle saldıracak dediğimde kimse dinlememişti beni!

Haklıydı. Aylar önce Kum kentine gidip büyük âlimlerle görüşmüş, sınırlardaki hareketliliği rapor etmişti.

Ama bu raporları kimse ciddiye almamış, kimse ona aldırmamıştı!

Bir savaş çıkacağını ummuyorlardı belki de?

Ama mümkün değildi bu.

Ordu, Sipahiler, sınır boylarında görevli olan herkes aynı şeyi söylediği ve "Saddam bize saldıracak" dediği halde yetkililer nasıl onca aldırışsız davranabilmişti?

Nasıl?!!

— Ah! Yandım!

Genç teğmenin elini üflediğini gördü:

— Ne oldu?

— Makineli tüfeğin namlusunu tutayım dedim... Yandım...

— Yakar tabii! Makinelinin namlusuna dokunulur mu?

— Dikkatsizlik ettim! Silahı açmak istemiştim! Lanet olası!

Yerdeki yırtık çuvalardan birinden bir parça yırtıp uzattı:

— Al, şununla tut bari! Düşmanın kalabalık ordusu sizin dikkatinizi dağıttı galiba.

Genç teğmen acıyla gülümsedi:

— Haklısın valla! Halka karşı mahcup olduk. Bu günlerde düşmanı durdurmamız için bir ömür boyu bize maaş verip eğitiyorlar, ama savaş çıkınca biz yetersiz kalıyoruz ve halk kendisini bizzat savunmaya mecbur oluyor...

Behruz sevgiyle teğmene baktı. Samimi ve dürüsttü. Elini omzuna koyup gönlünü almaya çalıştı:

— Sizin bir suçunuz yok! Alçak Saddam, en zayıf zamanımızda saldırdı bize... İnkılâp henüz olmuş... Şah'ın ordusu dağılıp gitmiş... Ordu diye bir şey kalmamış daha

doğrusu! Düşmanın zamanlaması kallesçe! Hem, ordumuz olsaydı bile; birdenbire, 20. yüzyılın ortasında, bir ülkenin güpegündüz diğerine böyle saldırıya geçeceğine kim inanırdı ki?! Ben de demin bunu düşünüyordum... Bazıları bu savaşın çıkmasını istedi bence... Neyse! Sıkma canını! Allah bize yardım edecektir elbet!

Teğmenin eline baktı. Avucunun derisi bir anda kabarmıştı.

Biraz ileride, havan toplarının namlusuna mermi taşıyan gençlere baktı. Ağzına atılan her mermiyle birlikte havan topları, yarıya kadar çamura gömülüp tok bir sesle ateş ediyorlardı.

Behruz, elini mendille sarmaya çalışan teğmene gülümsedi:

— Sıkma canını teğmen! Vatani savunmak hepimizin görevi!

Eliyle havan toplarını gösterdi:

— Şu çocuklara yardım etseniz daha iyi olacak bence. Havan topunu kullanmasını bilmiyorlar, baksana!

Teğmen şaşkınlıkla onlara baktı:

— O topları nereden buldular yahu?!

Behruz güldü:

— Nereden olacak, sizin meslektaşlarınızın karargâhından! Şu topları nasıl kullanacaklarını öğretin onlara!

Teğmen elindeki ağır makineliyi Behruz'a verip çevik bir hareketle duvarı atladı, bir çırpıda çocukların yanına ulaştı.

Ge hel metri Caddesi'ne varınca yavaşladı, bir elektrik direğinin gölgesine sığındı. Dili damağına yapışmıştı... Bir bardak su için neler vermezdi ki! Buradan caddenin sonunu görebiliyordu. Merkez Camii'nin önü çok kalabalıktı. Bu sırada ayak seslerinden, gelenin Yusuf olduğunu anladı, dönüp bakmadan, her tarafı yırtılmış olan fanilasının kirli eteğıyle alnını sildi; dudaklarının çatlamasına aldırmadan gülümsedi:

— Yusuf be! Diyorum ki, şu bizim Gazozcu Hasan Emmi'nin külüstür dükkânı açık olsaydı da gidip adam gibi birer tane buzlu gazoz içseydik şimdi!

Yusuf, kupkuru dilini ağzında gezdirerek zorla yutkundu:

— Deme be! Ne biri, beşini birden içerdim valla! Susuzluktan gebereceğim neredeyse!

Silahlarını omuzlarına asıp camiye doğru yürüdüler.

Adım atacak halleri kalmamıştı aslında... On iki kişilik ekipten sadece ikisi sağ dönmüştü.

Top ve kurşun sesleri hala kulaklarında çınlayan Yusuf Ali, hala nasıl sağ kalabildiğine şaşıyordu:

— Ne çatışmaydı be! Sağ kaldığımızı hala inanamıyorum!

— Bunlar ne ki! Hele Iraklılar şehrin biraz içine girsin, asıl çatışmayı o zaman gör sen!

Yan sokağa düşen top mermisinin gürültüsü, konuşmasını kesti. Birden, heyecanla, sesin geldiği yönü gösterdi:

Allah! Oh be! Top mermisi tam da Tahir alçağının evine isabet etti, gördün mü?!!

Behruz elini salladı:

— Boş versene! Evini çoktan boşaltıp kaçmıştır o! Savaş çıkardıktan sonra burada kalacağını mı sandın o alçağın?

Yusuf Ali birden durakladı, endişeyle Behruz'un yüzüne baktı, yüzünün sağ yanı kan içindeydi! Nasıl da fark edememişti bunu:

— Hey! Yaralanmışsın sen! Yüzün kanıyor!

Behruz, aldırmadan, yüzündeki kanı silip eline baktı:

— Sağ kulağımın perdesi yırtılmış olmalı.

— Nasıl? Ne zaman yaralandın sen ya?!

— Önemli bir şey değil! Roket kullanıyorum ya; onun patlama sesi yapıyor bunu...

— Kötü kanıyor...

— Aldırma, bir doktor görürsek baktırırız!

Bu sırada caddenin tam ortasına, birkaç metre önlerine bir havan topu düştü.

İkisi de gafil avlanmış, roketin havada çıkardığı ıslık sesini duyamamışlardı.

Bir anda kendilerini kızgın asfaltın üzerinde buldular. Her taraf toz toprak bulutuna gömülmüştü.

İlk şaşkınlığını atlatır atlatmaz ayağa kalkan Behruz, eliyle kendisini yokladı.

Yaralanmaması tam bir mucizeydi.

Hala yerde yatan Yusuf Ali'ye baktı.

Sapasağlam görünüyordu.

Sevincini belli etmedi:

— Hadisene! Orayı pek sevdiğin galiba!

Yusuf Ali güçlkle mırıldandı:

— Kalkamıyorum...

Behruz hemen eğilip Yusuf'un vücuduna baktı:

— Şarapnel parçaları aldın herhalde...

— Öyle olmalı... Acısını hissediyorum...

Bu sığağa rağmen acısı hissedilen taze yaranın tehlikeli olabileceğini bilen Behruz telaşla Yusuf'u tepeden tırnağa yoklamaya başladı.

Sağ yanına çevirince irkildi!

Yusuf Ali'nin yamalı pantolonunun sağ ayağı baştan-başa kandı!

"Allah'ım! Ne olur, belinden yaralanmış olmasın..." diye yalvardı içinden...

Yusuf'a belli etmemeliydi bunu:

— Bir şeyin yok. Ayağından yaralanmışsın... Dur biraz, kıpırdama hele!

Etrafını hızla gözden geçirdi.

Biraz ötedeki uzunca teli gördü. Hemen atılıp, Yusuf Ali'nin bacağına üst tarafından sıkıca bağlayarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

Yusuf Ali'nin gözleri kararıyor, hızla kan kaybettiğini bilmiyordu ama.

Birden, acıyla bağırıyor.

Behruz çıkıştı:

— Hop! Yavaş ol! Böyle küçük bir yara için öyle bağırır mı insan be?! Şu ilerdeki iki Iraklı'nın cenazesini görüyor musun? Durumları senden çok daha beter, ama ses çıkarmıyorlar bak...

Yarama değil, asfaltın yakıcı sıcığına dayanamıyorum ben! Yanıyorum resmen!

Behruz eliyle asfaltı yoklamak istedi, dokunmasıyla elini çekmesi bir oldu:

— Vay canına! Elim yandı be! Haklıymışsın!

Yusuf’u güç bela yolun kenarına çekip etrafına bakındı. Onu fazla sarsmadan taşıyabilecek bir şey bulmalıydı.

Biraz ötede, tekerleği patlak bir sergi arabası gördü. Eğri duruyordu ama işe yarayabilirdi.

Hiç düşünmeden birkaç hurma dalını arabanın içine koyup Yusuf Ali’yi arabaya yerleştirdi.

— Bak sana özel ambulans işte!

Yusuf Ali inledi:

— Ah! Asfalt pişirdi beni resmen!

— Onda haklısın bak! Birazdan camide oluruz. Hastabakıcılar pervane olur senin başında...

Yusuf’u konuşturmaya çalışarak arabayı çekiyordu. Yusuf inledi:

— Çok susadım... Bir damla su...

— Suyu unut! Kanaması olan su içmez, bilmiyor musun?

Yusuf’un yanına koyduğu roketatarına baktı...

Bu iğrenç savaşı başlatan Saddam’a içinden lanetler yağdırdı...

Yusuf Ali’nin ayakları kırık, sergi arabasından dışarıya sarkmış, yerde sürünüyordu. Tekerleğin patlak lastiği de yırtılınca, demir çantalar asfaltta gıcirtılar çıkarmaya başladı.

— Bak! Bu da siren sesi, sana özel!

Yusuf Ali, onun kendisini oyalamaya çalıştığını fark etmişti. Güçlkle gülümsemeye çalıştı. Bu onun sarf ettiği son enerjisiydi.

Bayılmıştı.

Behruz bir yandan var gücüyle sergi arabasını çekerken, bir yandan da onu devirmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Camiye vardığında ortalığın kan gölüne döndüğünü görerek irkildi. Avluya düşen 2 top mermisi, burayı tam bir mezbahaneye çevirmişti.

Her taraf yaralı doluydu.

İniltiler, feryatlar dinmek bilmiyordu.

Telaşla koşuşturan hastabakıcılar, hangi hastayla ilgileneceklerini şaşırılmışlardı...

Behruz epey ısrardan sonra bir hastabakıcıyı Yusuf Ali'yle ilgilenmesi için ikna etti.

Hastabakıcı önce Yusuf'un nabzını tutmuş, diğer eliyle de göz kapaklarını açmıştı.

Gözleri bembeyazdı...

Hastabakıcı, umutsuzca başını sallayıp Yusuf Ali'nin elini yavaşça bıraktı ve aceleyle avludaki yaralı kalabalığın arasına daldı.

Behruz donakalmıştı.

Yerinden kıpırdayamıyordu.

Zavallı Yusuf Ali'nin cılız vücudundan yamalı pantolonuna boşanan kanlar, kırık sergi arabasının üzerinde yer yer pıhtılaşmıştı.

İçinden bir kere daha Saddam'a lanet okudu.

Yusuf Ali yetim büyümüş, hatta büyümemiş, büyüymemişti bile...

Behruz, yakınlarda bir yerden gelen patlama sesleriyle kendisine geldi.

Dermansız adımlarla geri geri gidip, avlu duvarının dibine çöktü yavaşça.

Sessiz sedasız ağladı...

Yusuf Ali'nin şehid düştüğüne bir türlü inanamıyordu.

Şu yetim ve yoksul çocuktan ne istemişti Saddam'ın efendileri?

Gözlerini Yusuf Ali'nin pantolonundaki yamadan, ayağındaki yırtık naylon galoşlardan ayıramıyor, yandıkça yanıyordu içi...

Kendi kardeşi gibi büyüt müştü onu.

Behruz'la birlikte şehri bisikletle dolaşmak, bu kimsesiz yoksul yavrucağın en büyük mutluluğuydu.

Şimdi kırık bir sergi arabasının üzerinde kanlar içinde yatıyordu işte...

Nasıl da sessiz ve huzurluydu öyle...

Ah! Daha dün gibiydi... Babasını toprağa verdiklerinde küçüktü Yusuf Ali...

O gidince hepten kimsesiz kalmış, mahalleliler ilgilenmişti bu yoksul aileyle...

Başını yere eğip doyasıya ağladı.

Şimdiye kadar böyle ağlamamıştı hiç.

"Ciğerim kan ağlıyor" dedikleri bu olsa gerekti...

Başını kaldırdığında şaşırды.

Ne el arabası vardı karşısında, ne de Yusuf Ali!

Çoktan götürmüşlerdi besbelli...

Sabahleyin girdikleri çatışmadan sadece ikisi sağ kurtulmuş, diğer arkadaşları hep şehid olmuştu.

Ve şimdi Yusuf Ali de onlara katılıp gitmişti işte!
Kanatlanıp uçuvermişti bir anda...
Bu vatan toprağı için nice canlar düşüyordu toprağı...
Kan, duman ve baruttan tanınmayacak hale gelen yüzünü, Musevi tanıyabilmişti:

— Aa! Behruz! Sen misin?

— ?!..

— Bu ne hal böyle?

Güçlkle cevap verdi:

— Eh... İşte...

— Nerelerdeydin saatlerdir yahu?

— Senin gönderdiğin cehennemde!

— Çocuklar nerede?

— Hepsi şehid oldu. Yiğitçe çarpışarak uçup gittiler... Şehadet şerbetini içtiler... Son damlaları da Yusuf Ali yudumlayıp gitti...

Musevi için bunlar çok olağan ve günübirlik haberlerdi:

— Durum ne şimdi orada?

— Birkaç mahalleye girmişlerdi. Tanklar ve zırhlı araçlarla... Hepsini püskürttük. Geri çekilmek zorunda kaldılar.

— Hangi tarafa doğru?

— Gümrük tarafına sanırım... Orası Iraklılarla doludur şimdi.

— Peki... Sen şurada oturup dinlen biraz. Birkaç kişi bulup getireyim, Gümrüğe gidersiniz...

Sözünü tamamlar tamamlamaz Cihanara'yı bulmak için camiye girdi.

Behruz ona aldırmadan avludaki bidonun musluğunu açıp elini yüzünü yıkadı, abdest alıp öğleni kılmak için camiye girdi.

Cami çok kalabalıktı. Herkes bir şeylerle meşguldü. Namaz kılanlar mihrabın en önündeki safta durmuşlardı.

Sırtındaki roketatarın cephanesi bitmişti. Namazdan önce birkaç roket bulmalıydı. Cephanelik, caminin içindeki hademe odasındaydı.

Cephane sorumlusu da, şehid anası olan İmcedi Hanım'dı.

Cephane almak için kapının önünde durup "Ya Allah!" demek yeterliydi:

— Ya Allah!

İmcedi Hanım onu tanımıştı.

— Buyur Behruz oğlum! Geç şurada bir yerde otur-ver bakalım!

İçerideki cephaneye sandıklarından birinin üzerine oturdu.

— Selamün aleyküm İmcedi Ana! Cephane varsa, bana birkaç tane roket veriver!..

İmcedi Ana, elinde bir bardak şerbetle geldi:

— Dur bir soluklan hele oğul! Şu şerbeti iç de için serinlesin biraz.

Behruz besmele getirip şerbeti içtikten sonra boş bardağı uzattı:

— Allah razı olsun ana!

— Afiyet olsun oğul! Ha, sahi! Şu yaşlı kadını buraya bırakıp gittiğinizden beri kimseyle tek kelime konuşmadan orada öylece oturup durdu!

— Hangi kadın?

İmcedi ananın gösterdiği tarafa baktı.

İleride, yan taraftaki un çuvallarının üzerinde oturan yaşlı kadını gördü.

Eli ayağı titriyordu.

Onu hatırlamıştı.

Sabahleyin, küçük bir ekiple, top ve tank mermileri altında evinden kurtarıp getirdikleri yaşlı inatçı kadını bu...

Sabahleyin onları pek sinirlendirmişti.

Bir şeyler söyleyecek olduysa da, yaşlı kadının acınacak hali karşısında vazgeçti...

Zavallı kadın yeterince çile çekiyordu zaten...

Derin bir ah çekti:

— Şu kadıncağızı birlikte kurtardığımız çocukların hepsi bugün şehid düştü!

İmcedi ana durakladı.

Hemen yanındaki sandığın üzerine çöküp gözyaşlarını sildi sessizce... Kendisini çabucak topladı:

— Acıdım kadıncağıza oğul... Hiç konuşmuyor... Ne geçti başından garibin acaba?

Behruz, roket arıyordu:

— Bana 2-3 tane roket mermisi verirsen anlatırım.

Roketleri alıp itinayla sırtındaki çantaya yerleştirdikten sonra anlatmaya başladı:

— Muhammed, sabahleyin Iraklıların birkaç tankla yukarı mahalleye girdiklerini söyledi. Birkaç kişi alıp önlerini kesmeye gittik. İki kişiye bir tüfek düşüyordu, silahımız da azdı, cephanemiz de... Bende de sadece ananın şu çeyizi vardı işte (eliyle roketatarını gösterdi), onun da sadece 2 roketi vardı... Iraklılar tankla ilerliyorlardı.

Onları durdurabilmemiz çok zor oldu. Tanklar bütün evlerin duvarlarını yıkıyor, dört bir tarafa ateş ediyorlardı. Yüksekçe bir yere, bir evin damına çıkıp en öndeki düşman tanklarından birini vurabilseydik, ilerleyemeyecek ve geri çekilmek zorunda kalacaklardı. Uygun evi bulunca kapısını açmak istedik, kilitliydi. Ben tekmeyle açmaya çalışırken içeriden işte bu yaşlı kadının sesi geldi. Kapıyı açıp bize bağırıp çağırmaya başladı "Burada ne işiniz var? Defolun!" diyordu... Apışıp kalmıştık hepimiz. Bu curcunanın ortasında herkes evini boşaltıp gittiği halde o gitmemişti! Hepimiz önce şok olduk. Bağırıp çağırıyor, küfür ediyordu "Allah'ın belaları! Defolun evimden! Nedir sizin elinizden çektiğimiz! Kahrolası serseriler! Yıkılın karşımdan, polis çağırırım yoksa!" diyordu!

Bizi silahlı görünce, dışarıdaki onca gürültü patırtıyı bizim yaptığımızı sandı herhalde... Biraz da yaşlılık işte... Bunaması var galiba...

Ben ne kadar "Nineciğim savaş var, Iraklılar şehre girdi" dediysem de laf anlatamadım. "Ne Iraklısı be! Halt etmiş onlar! Dingonun ahırını mı burası? Ortalığı velveleye veren sizsiniz baksana!" diyordu. Yine de ikna etmeye çalıştık "Buralar tehlikeli, hemen evini terk edip camiye git, burada kalırsan öldürürler seni!" dediysek de "Ölürüm de evimi terk etmem! Asıl siz defolun evimden!" diyordu. Hatta nereden bulduysa, eline bir sopa geçirip bizi kovaladı. Güç bela elinden kurtulup evin damına çıktık, Iraklıların en öndeki tanklarını vurup ilerlemelerini durdurduk. Orada onu yalnız bırakmaya kıyamadık, zorla tutup buraya getirdik...

Yaşlı kadın, elini yüzüne koymuş, sessizce Behruz'u dinliyor, hiç konuşmuyordu. Behruz kaşlarını çatarak ona bakıp ekledi:

— Getirmekle de pekiyi etmişiz hani! Çünkü 2 saat geçmeden o sokaktaki bütün evleri yerle bir etti Iraklılar...

Behruz yaşlı kadına bakıp yüksek sesle sözlerini tamamladı:

— İnadını sürdürüp evinde kalsa çoktan ölmüş olacaktı yani!

Yaşlı kadının bir şeyler söyleyeceğini sanmıştı ama sabahleyin ki o inatçı geveze nine gitmiş, yerine dilsiz ve sağır, mazlum bir yaşlı kadıncağz gelmişti adeta.

Bu sırada avludan gür bir ses duyuldu:

— Hey! Birazdan bir araba yola çıkacak! Gidecekler varsa hemen gelsin, haydi!

Bu fırsat kolay ele geçmezdi. Hemen yaşlı kadının koluna girip kamyonete götürdüler, güç bela binmesine yardımcı oldular. Zavallı kadının ağzını bıçak açmıyordu, büyük bir şoka girdiği belliydi.

Behruz onu konuşturabilmek için uğraştı:

— Güle güle nine! Ehvaz'a gidiyorsun, bak! Kurtuldun çok şükür!

Yaşlı kadın donuk gözlerle Behruz'a bakıp boynunu büktü, susuyordu.

Behruz'un içi burkuldu, gözleri doldu, bu yaşta onu bu hale sokan işgalci düşmana çok içerlemişti. Kamyonet hareket ederken şefkatle el salladı:

— Yolun açık olsun nineciğim! Allah'a emanet ol!

Bu haberi kendisine kimin ulaştırdığını hatırlamıyordu bile. Bütün işlerini bir kenara bırakıp eve yollandı.

Evlerinin duvarına bir top mermisinin isabet ettiğini söylemişlerdi.

Evlerine vardığında kapı önünde durup etrafa bakındı. Duvarda ciddi bir hasar yoktu, birkaç tuğla düşmüştü sadece.

Buna sevinmişti.

Çocukluğunun geçtiği, doğup büyüdüğü evdi burası. Her santimi yüzlerce hatırayla doluydu. Taşı duvarı onunla konuşuyor gibiydi adeta.

Kardeşleri, annesi, babası birer birer gözünün önünden gelip geçti sinema şeridi gibi.

Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

Avluya adım atar atmaz bir sürü serçe, gürültülü kanat sesleriyle havalanıp bahçe duvarına kondu.

Durup gülümseyerek seyretti onları.

Saydı.

Tam on taneydiler.

Bu küçücük evin nüfusu gibi tıpkı...

Mozaik döşeli küçük bahçenin ortasındaki havuzun kenarına oturdu.

Annesi her gün bu havuzun başında bulaşıkları yıkar, her hafta Perşembe günleri burada çamaşır ovardı.

Bahçedeki ağaçlara baktı.

Susuzluktan kurumak üzereydiler. Komşu duvara kadar uzanan sarmaşıkların sardığı hurma ve palmiye ağaçları uzun zamandır bir damla suya hasret kalmıştı besbelli. Sarmaşıklar gibi, çoğu dallar da kurumaya yüz tutmuştu artık.

Eğilip, havuzdan birkaç avuç su serpti bahçeye. Kalın bir toprak tabakasıyla kaplı mozaik zeminden yükselen hoş toprak kokusu onu çekip evin içine götürdü.

Ah...

Bu odalarda çocukluk yıllarının en tatlı anıları vardı...

Toprak döşeme çıplaktı, ne bir halı, ne de bir kilim parçası vardı yerde... Kilimsiz, kerevetsiz evin pencerele-ri de perdesizdi. Ev çıplaktı adeta.

Evlerini hiç böyle görmemişti... İçi burkuldu... Ga-ripsedi...

Tuhaf, buruk bir duyguya kapıldı.

Elini duvara sürerek odanın içinde dolaştı. Annesini seccade, tespih ve özel eşyalarını koyduğu kireçten ya-pılma küçük rafa gelince durdu. Rafın üzerinde, çerçe-vesiyle camı kırılmış eski bir fotoğrafla yarım bir mum vardı sadece...

Fotoğrafın üzerindeki kalın toz tabakasını silince o günlere gitti birden... Bu fotoğrafta herkes vardı... Annesi, babası, kardeşleri... Hatta o sıralarda küçük bir çocuk olan kendisi de karenin içindeydi!

İki tarafta duran annesiyle babası onları şefkatle sarıp sarmalamış ve Behram, Mehdi, Behnam, Ferzad, Mülük, Vecihe ve Mina'yı aralarına almışlardı.

Zor da olsa mutluluk dolu günlerdi...

Hatıralarından silkinip dışarı çıktı. Dikkatle etrafını gözden geçirip arkadaşlarının tarif ettiği yere doğru yürüdü. Çarşı yakınlarında, kaldırımın kenarına düşen bir havan topunun açtığı çukurun hemen yanında kurumuş kan lekesi vardı.

Arkadaşlarının söylediği adresin burası olmaması için dua etti içinden.

Ama doğru adrese geldiğini seziyordu...

Yol kenarındaki küçük ağaçlara kadar kan izlerini takip ettiğinde babasının eskimiş yırtık ayakkabısını gördü.

Bu ayakkabıyı evlerinin kapısının önünde gördüğünde babasının evde olduğunu anlardı, şimdiyse, aynı ayakkabıyı gördüğünde, babasının artık evde olmadığını anlamıştı...

Ayakkabının üzerindeki kan lekelerine baktı.

İçti sızladı ister istemez...

Göz yaşlarını tutamadı.

Ayakkabı tekini yerden alıp duvarın kenarına çöktü, başını avuçlarının arasına alıp için için ağladı...

Babasının masum yere kanlar içinde toprağı kucaklaması çok zor geliyordu insana...

Babasının başına ne gelmişti acaba?

Ne zor günlerdi bunlar böyle...

Şehir düşman muhasarasındaydı, her gün onlarca şehidi toprağı veriyorlardı.

Şimdi de babasının kanlı ayakkabısı ellerindeydi işte...

Ailesi dağılmış, avare olmuştu.

Kan ve barut kokan sokaklar gurbeti hatırlatıyordu şimdi.

Annesiyle kardeşleri ne durumdaydı şu anda kim bilir...

Çocukluk günleri geldi gözlerinin önüne... Akşamüzeri babasını karşılamak için evin önünde bekler, küçük kardeşi Ferzad'la Vecihe sokakta oynarken onları kollardı. Neden sonra, hava kararmaya başlarken, babasının ellerinde paketlerle gülümseyerek geldiğini gördüklerinde koşup ona sarılır, elindekileri alıp eve doğru yürürken "bana ne getirdin?" diye sorarlardı. Babası her zamanki gibi şefkatli bakışlarını onlardan ayırmadan "Durun bakalım hele gidinin yumurcakları sizi!" diyerek elini ceketinin cebine atıp birbirinden güzel, renkli bon bon şekerleri çıkarır, gülerek onlara dağıtırdı.

Hepsini sevindirmek ne kadar da mutluluk vericiydi...

Bahar mevsimini ipele çekerlerdi. Yapraklar tomurculanmaya başlar başlamaz akşamları pikniğe çıkar, Karun Nehri'nin sahilinde otururlardı.

Ah...

O günleri unutmaması imkânsızdı. Hayatının en mutlu günleriydi onlar çünkü... Yere serdikleri eski bir kilimin üzerine sere serpe oturup nehirde gelen hafif esintiyle ay ışığı altında mütevazı yemeklerini yerlerdi.

Ne günlerdi o...

Hurma ağaçlarıyla palmyelerin geniş yaprakları rüzgârda hafifçe sallanırken hep beraber türkü söylemeye başlar, yerel türküleri pek seven babası da onlara katılırdı. Bu sırada nehrin karşı yakasından gelen esintiyle titreyen sazlıklardaki kamışlar tadına doyum olmayan huzur verici bir sesle bu neşeli aileye eşlik eder, adeta onların enstrümanlığını yapardı.

Şimdi o güzelim hatıralardan geriye kalan tek şey babasının kanlı ayakkabısıydı...

O sevimli yaşlı adam şimdi yoktu artık...

Derin bir iç geçirip ayağa kalktı. Babasının cenazesi ortalıkta bulunmadığına göre şehir mezarlığına götürmüş olmalıydı. Orada, şehitlerin defnedildiği yerde bulabilirdi belki onu...

Bu ümitle akşamüzeri mezarlığa gitmeye karar verdi.

Mezarlığa vardığında uzaktan gelen uluma sesleriyle irkildi. Şehrin sahipsiz kalmış köpekleriydi bunlar... Açlıktan insan cesedi yiye yiye vahşileşmiş, insandan korkmayan yırtıcı canavarlara dönüşmüşlerdi. Musevi'nin de dediği gibi, insan değil, iki başlı ejderha bile korkutamazdı bu azgın yaratıkları... Camideki kadınlar kendi aralarında konuşurken bu başıboş köpeklerin insan cenazelerini nasıl bulup parçaladıklarını duymuştu onlardan. Şimdi onlara inanıyordu artık; sayıları her gün artıyordu nedense... Hele birlikte sürü halinde uludukları zaman çıkardıkları o uğursuz ses, bütün sesleri bastırır, top sesleri bile duyulmaz olurdu.

İşte, şimdi yine cenaze kokusu almış, mezarlıktaki musallanın etrafında vahşi hırıltılarla dolaşmaya başlamışlardı.

Behruz, kalaşnikofunun mekanizmasını çekip mermiyi namluya sürdü; açık havada yerde dizili cenazeleri alaca karanlıkta tanımaya çalıştı.

Son cesedi tanıyabilmişti. Yusuf Ali'ydi.

Bir an durup seyretti şehidi...

Kendisini çağırıyor, kulağına fısıldıyor gibiydi.

İçti cız etti, daha fazla bakamayıp başını çevirdi.

Çocukken mahalledeki sokak köpeklerini kovaladıkları günleri hatırladı. Şimdi aynı köpekler, insan cesedi yiye yiye canavar kesilmiş, Behruz'un gözleri önünde, Yusuf Ali'nin naşına saldıracak kadar vahşileşmişlerdi. Tetiğe

basıp iki köpeği yere serdi, diğerleri hemen kaçıp karanlıkta kaybolmuştu.

Bu sırada biraz ileriden gelen ışığı fark etti. İki kişi el feneri ışığında kendisine doğru yaklaşıyordu. Cenazeleri yıkamaya gelen kadınlardı:

— Nerede kaldınız siz yahu! Arkadaşımın cenazesini görüp gidecektim, ama siz gelmeyince, köpekler cenazeleri parçalamasın diye başlarında beklemek zorunda kaldım. Tam iki saattir buradayım!

Kadınlardan biri el fenerini söndürüp özür diledi:

— Kusura bakmayın, cami çok kalabalıktı, malzeme bulmamız epey zaman aldı.

— Yahu bu karanlıkta ne yapacaksınız siz Allah aşkına?

— Kadın şehitleri biz gusledip yıkayacağız, erkekler de yarına kalacak artık, camiden birkaç erkek gelip yıkar onları...

— Ne diyorsunuz yahu, sabaha kadar köpekler parçalar bunları. Neden cenazeleri gusülhaneye koymuyorsunuz?

Kadıncağz el fenerini gusülhanenin içine tuttu, içerisi cenaze doluydu. Bir tek cenazeye bile yer yoktu içeride.

Behruz kadınların cesaretine şaşırıldı:

— Siz sadece iki kişisiniz...

— Evet, birimiz nöbet verirken birimiz de cenazeleri yıkayıp kefenleyecek. Yarın sabah yardımımıza gelen olursa gömeceğiz, aksi takdirde akşama kalacak.

Behruz onlara nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu.

— Ben kalırım isterseniz?

— Gerek yok, biz alıştık artık, merak etmeyin. Size ateş hattında ihtiyaçları var. Çatışmak sizin, bu da bizim işimiz.

— Ama...

— Merak edecek bir şey yok, biz korkmuyoruz, içiniz rahat olsun! Silahlıyız zaten.

— Peki, siz bilirsiniz, o halde bana eyvallah!

— Güle güle, Allah yardımcınız olsun!

Karanlıkta iki hayaleti andıran kadınlarla cenazeleri baş başa bırakıp koşar adımlarla camiye yöneldi. Cami hem merkez karargâh, hem sağlık ocağı, hem kimsesizlerin barınağı olmuştu.

Arkasından uzanan el lambasının zayıf ışığı birkaç saniye sonra kayboldu.

Çok yorgundu. Ama Behruz'u o yırtık ve çamurlu elbiseler içinde görünce onun kendisinden daha kötü durumda olduğunu anladı. Uykusuzluktan gözleri çukura kaçmış ve gözünün etrafı morarmıştı, ama o, hala gülümseyebiliyordu!

Behruz'un en sevdiği yönü de buydu zaten.

En zor şartlar altında bile o huzur dolu tebessümü dudaklarından eksik olmazdı.

Kötü haberi veremedi.

Eğer sorarsa, kendisi kurcalarsa, öğrenecekti nasılsa...

Sessizce yanı başına oturdu:

— Selamün aleyküm!

— Aleyküm selam Cihanara kardeşim, ne var ne yok? Iraklılar ne âlemde?

— Gümrük ambarlarına girmişler.

Behruz elektrik çarpmışçasına yerinden fırlayıp ayağa dikildi:

— Gümrük mü? Sabahleyin kimse yoktu orada!

— O, sabahleyindi kaçum... Şimdi gece oluyor neredeyse!

Behruz hiçbir şey demeden caminin avlusuna koştu. Çok geçmeden birkaç kişiyle döndü:

— Biz hazırız! Bir araç ayarla da bizi Gümrüğe kadar götürüversin...

— Eyvallah! Allah razı olsun! Doğrusunu istersen,

ben de bunu söylemeye gelmiştim sana aslında! Böylesi daha iyi oldu. Ordudan da birkaç arkadaşı var, giderken onları da götürmeni istiyorlar... Ama...

— Ama ne?

— Gece yarısına kadar Iraklıları oyalamanızı istiyorum.

— Cephanelik veya takviye birlik mi gelecek?

— Hiçbiri! İçimde bir his var... Bu gece bir şeyler olacak... Hadi Allah'tan hayırlısı!

— Evet, hayırlısı!

Behruz elini sallayıp caminin yan tarafındaki araçlara yöneldi. Adamlarını hazırlaması çok kısa sürdü. Birkaç kamyonete binip, Cihanara'ya el sallayarak karanlıkta kayboldular.

Gümrük binası ve etrafı Iraklı askerlerle doluydu. Bir an önce onları geri püskürtmeleri ya da en azından daha fazla ilerlememeleri için önlerini kesmeleri gerekiyordu...

Yabancı gemilerin yük aldığı veya yüklerini boşalttığı bir yer olan Liman Gümrüğü binasını Iraklıların işgal etmiş olmasına bir anlam veremiyordu.

Buranın bir gün böyle bir savaş yerine dönüşeceğine kim inanırdı?

Iraklılar da pek sevmişti bu dingin yeri.

Buradan ayrılmaya hiç niyetleri yoktu galiba.

Ambarlar mal doluydu. Televizyon, buzdolabı, radyo, teyp, elbise, yiyecek, içecek, ilaç... Akla gelebilecek her şey vardı burada.

Iraklılar için bulunmaz bir nimetti burası.

Üstelik burayı ele geçirmekle, şehre bir hayli yaklaştırmışlardı.

Irak askerleri vahşice ambarları yağmalıyor, döküp kırıyor, istedikleri eşyaları hızla arabalarla tanklara taşıyorlardı.

Behruz'la yanındakiler daha fazla dayanamayıp saldırıya geçtiler.

Bu ani baskını beklemeyen Irak askerleri gafil avlanmış, çil yavrusu gibi sağa sola kaçışmaya başlamışlardı.

Behruz bağırdı:

— Çocuklar! Dağılıp dört bir taraftan kurşun yağdırın! Karşılarında bir ordu olduğunu zannetsinler! Alabildiğine korkutun!

Ama sayıları, onları korkutamayacak kadar azdı aslında...

Ortalık bir anda cehenneme dönmüştü.

El bombaları, kurşun sesleri, durmak dinmek bilmiyordu.

Başının üzerinden ıslık sesiyle geçen kurşunlardan korunmak için bir sütunun arkasına sığındı.

Ambar Iraklı askerlerle doluydu. Burada bu kadar Iraklıyla karşılaşacaklarını hesaba katmamışlardı doğrusu...

Çatışmanın ilk dakikaları geçmeden Irak tankları göründü. Onların girdiği ana kapıyı parçalayarak içeri giren tanklar, ambarlara doğru yöneldi.

Behruz, bulunduğu yerden kendi adamlarına doğru el sallayıp fundalıkları gösterdi.

Yeni gelenler fundalıklarla yüksek çalılıkların arasında kaybolmuşlardı.

Dışarıdaki Iraklılar, onları kuşatmaya almak istiyordu besbelli...

Adamlarından biri yavaşça fısıldadı:

— Yeni gelen Iraklılar nereye kayboldu ya?

Behruz hafifçe başını çevirip fundalıkları gösterdi:

— Oradalar! Bizi kuşatmaya çalışıyorlar. Ne komik değil mi? Biz ambarlardaki Iraklıları sardık, dışarıdan gelen Iraklılar da bizi!!

— Yandık desene! Herifler tanklarla gelmiş... Ne yapacağız şimdi biz?

Behruz, parmağıyla susmasını işaret edip dış kapıyı gösterdi.

Tanklardan biri onların olduğu tarafa geliyordu.

Tankın makineli tüfeğinin başındaki Iraklı'da, yemeğini doyasıya yedikten sonra adamakıllı uykusunu da almış insanların rahatlık ve dinginliği vardı. Dikkatli ve enerjikti. Uzun namlulu ölüm makinesinin başında, ateş etmek için küçük bir kıpırdama arıyordu. Birden, tetiğe bastı. Duvarlarla sütunlardan büyük parçalar koparan ağır makinelinin mermileri korkunçtu.

Gençlerden biri tırstı:

— Allah vere de şu hergelenin arkasındaki piyadeler de kendisi gibi olmasa!

Behruz fısıldadı:

— Tek kurtuluş yolu, ambarlardaki arabaların arasına saklanmak! Haydi!

Ok gibi yerinden fırlayıp yan ambarlara doğru koştu. Diğerleri de peşinden seğirtmiş, yavaş davranan birkaç arkadaşı iri mermilerle paramparça olmuştu.

Bir çarpıda arabaların arasına gizlenmişlerdi, ama tankçı onları fark etmiş olmalıydı. Önündeki her şeyi böcek gibi ezerek onlara yaklaşıyordu.

Behruz hemen kararını vermek zorundaydı. Geriye çekilecek bir yer yoktu. İyice kapana kısılmışlardı burada. Tek kaçış yolu olan Ervend Nehrine atlayıp kaçmak ise çok zoruna gidiyordu.

Birkaç saniye sonra, gençlerden biri bunu yaptı, Ervend'e atlayıp karanlıkta gözden kayboldu.

Behruz, yanındaki birkaç el bombasını yanındakilere dağıttı:

— Bunlardan her biriyle birkaç düşmanı haklayabilirsiniz... Sonuncusunu kendinize saklayın.

Onu duyan yanındakiler gülüştüler.

— Gülün bakalım! Birazdan Iraklılar canınıza okumaya başlayınca gününüzü görürsünüz!

Tam bu sırada kurşun yağmuruna tutuldular.

Behruz elindeki m1 piyade tüfeğiyle tek yedeği olan şarjöre bakıp güldü:

— İşimiz zor valla... Allah yardımcımız olsun!

Tankın arkasındaki Irak askerlerine bir el bombası fırlattı. Önce tankın altından sadece ayakları görünen Iraklıların şimdi kanlar içinde yere yapışan suratlarını da görebiliyordu.

Bu saldırıyı beklemeyen tank sürücüsü, kocaman topun ağzını ambara doğru çevirip ateşledi. Bir anda arabalar, buzdolapları ve ev eşyalarının parçaları havada uçuşuverdi.

Ortalık birdenbire karışmış, her taraf yoğun bir toz ve duman bulutuna gömülmüştü.

İşte şimdi, tankın üzerindeki ağır makineli tüfeğin başında duran askeri haklamanın tam zamanıydı.

Çocuklardan biri de bunu sezmiş ve RPG' sini omzuna alıp ayağa kalkmıştı.

Behruz da RPG' sini doğrultup haykırdı:

— Haydi! Tam sırası! Şimdi!

İkisi de aynı zamanda tetiğe bastı.

Roketler, tankın en zayıf yerine isabet etmiş, ortalık bir anda cehenneme dönmüştü.

Behruz'la arkadaşları tam zamanında kendilerini yere atarak mutlak bir ölümden kurtulmuşlardı.

Behruz'un yanındaki genç birkaç saniye sonra ayağa fırlayıp heyecanla haykırdı:

— Allahu Ekber! Allahu Ekber!

Behruz hızla atıldı, elinden çekip yere oturttu:

— Ne yapıyorsun sen? Canına mı susadın be! Tekbir getirilecek zaman mı şimdi?!!

— Niye ki?

— Yerimizi belli ettin de ondan!

Behruz, eliyle tankı işaret etti. Tanktaki askerler ateşler içinde, can havliyle kendilerini dışarıya atıyorlardı. Genç, saymaya başladı:

— Bir, iki...

Elbiseleri tutuşan Irak askerleri, üzerlerini söndürmek için sağa sola kaçışıyor, panikten kurtulamayanlar kendilerini yerlere atıp yardım istiyorlardı.

— Behruz abi, baksana şuna! Komutanları galiba!

Bu sırada, bir Iraklı asker, onlara doğru koştuğunu gördü. Rüzgâr tutuşan elbiselerini her an daha da alevlendiriyordu.

Behruz, genç çocuğa baktı:

— Sıra sende!

Genç, bir an durakladı.

Korkudan mı, acemilikten mi olduğu belirsiz bir duraklamanın ardından, saklandığı arabanın arkasından yay gibi fırlayıp kalaşnikofunu ateşledi; Iraklının yere yığıldığını görür görmez arabanın arkasına attı kendisini. Behruz sırtını okşayıp güldü:

— İlk defa birine ateş ediyordun galiba?

— Evet... İlk defa oldu...

— Olsun... Korkunu yenmişsiniz artık. Savaş bu, mecburuz... Bir hadiste, canlıları öldürmenin insanın ömrünü kısalttığını okumuştum; ama bunun savaşta düşmanı öldürmeyi de kapsadığını sanmıyorum. Unutma! Savaştayız,

erken davranıp öldürmezsen, düşman seni öldürür! O Iraklıyı öldürmeseydin, şimdi hayatta değildin belki de...

Bu sırada nereden geldiği belli olmayan kurşunlar, tok bir vızıltıyla asfalta saplandılar.

Hemen yerlerini değiştirip birkaç araba öteye geçtiler.

Ambarlara dağılan çocuklar, bütün eşyaları ateşe veriyor, tutuşabilecek eşyaların ortasına el bombası atıp çekiliyorlardı.

Behruz, düşmanın eline geçmektense, ambarın yakılmasının daha iyi olacağını söylemişti:

Dört bir taraftan alev ve dumanlar yükseliyor, en yoğun duman da, araç lastiklerinin deposundan geliyordu.

Gümrüğün arka bahçesine müdahale edemiyorlardı.

Orada terhis edilmeyi bekleyen son model araçlarla beyaz ev eşyaları, Iraklılar tarafından süratle sınırın ötesine intikal ediliyordu.

Devriye gezen uçaklardan bakıldığında yuvalarına yiyecek taşıyan uzunca bir karınca sürüsünü andırırsalar da, yüzlerce ambar ve otoparktaki el değmemiş arabalarla beyaz eşyaları süratle Irak'ın içlerine doğru taşıyan düşman konvoylarıydı bunlar...

"Mal bulmuş Mağribi"lerdi kısacası...

Bu nedenle, Cihanara, bütün gümrüğün ateşe verilmesini istemişti Behruz'dan...

Operasyon başarılımış, ama Behruz'la birkaç yaralı arkadaşından başka kimse sağ kalmamıştı.

Pamuk balyalarını tutuştururken vurulan bir yaralı gence koştı.

Kısıp kısıp öksürürken ağzından kan geliyordu.

Göğsünden yaralanmış olmalıydı.

Behruz aceleyle gömleğinin düğmelerini açtı.

Kurşun tam kalbine isabet etmişti!

Gözlerinin önünde şehid olmasını seyretmekten başka hiçbir şey gelmezdi elinden.

Dişini sıkıp, yaralı gencin başını kucağına alıp şefkatle saçlarını okşadı.

Gözyaşlarını tutamadı.

İçinden salâvat çevirip Yasin okumaya başladı.

Çok zor bir andı bu...

Henüz bıyıkları bile terlememiş olan 15-16 yaşları arasındaki Ali'ydi bu!

Ticaret Lisesi'ndeki öğrencilerindendi Ali...

Ailesi şehri terk etmiş, ama o, düşmanla savaşmak için burada kalmayı tercih etmişti.

Hıçkırarak yanağını okşadı:

— Ali! Ali'm benim! Canım...

Koçum!.. Kurbanın olam Ali'm! Ne olur bir şeyler söyle!

Ali'nin cansız başı, bir kuş hafifliğiyle kaydı kollarından...

Pırl pırl bir alınlı Hakk'a yürümüş, kanatlanıp uçurmuştu kollarından...

Bu sırada üzerlerine yağın kurşun seslerine feryatlar karıştı:

— Durdurun şunu! Durdurun Allah aşkına!

Behruz'un adamlarından birinin sesiydi bu. Mühimmat dolu kamyoneti durdurmaya çalışıyordu. Gümrüğün arka kapısından giren kamyonet, kendilerine mühimmat getiriyordu. İleride Iraklıların olduğunu bilmeden, oraya gidiyordu.

Kamyonetin şoförü vurduymduymazın tekiydi besbeli... Etrafına bakmaksızın ejderhanın ağzına doğru tam gaz gidiyordu.

Behruz, kucağındaki şehidin naşını bırakıp yay gibi yerinden fırladı; bir taraftan fanilasını yırtıp elinde salla-

yarak şoförün dikkatini çekmeye çalışırken, bir taraftan da kamyonete doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Kamyonetin arkasındaki gençlere de sesini duyuramıyordu:

— Heey! Gitmeyin! Durun! Iraklılar var orada!

Gümrük binası çok büyüktü. Onca toz duman ve alev arasında, kurşun ve patlama seslerinin birbirine karıştığı bu hengâmede onu duymaları veya görebilmeleri neredeyse imkânsızdı.

Kamyonetin kendisine yaklaştığını fark eden Irak tanklarından biri, uzun namlusunu ona doğrulttu.

Behruz acıyla inledi:

— Allah'ım! Sen yardım et...

Sözlerini tamamlayamadan, tank mermisinin isabet ettiği kamyonet korkunç bir patlama sesiyle parçalandı. Kamyonet tam bir alev topuna dönmüştü.

Ellerini yüzüne kapatıp dizüstü yere çöktü. Olanları seyretmek istemiyordu.

Tankı fark edip son anda kamyonetten atlayarak kurtulmayı başaran birkaç genç, koşarak onların yanına gelip arabaların arasına saklandılar.

Hepsi yaralıydı.

Birkaçı, koşarken yere kapaklanmış, birisi de hiç kalkmamıştı düştüğü yerden...

Diğerlerinin durumu da pek parlak sayılmazdı.

Iraklıların yoğun ateşi altında kimse yerinden kıprıdayamıyordu.

Yakınındaki yaralı gence çıkışmadan edemedi:

— Yahu siz sağır mısınız? Kör müsünüz?! Onca bağırdık, el salladık! Bu ne dikkatsizlik be!!

Kızsa bile, onun sesini duymak, gençlere moral verdi.

Behruz yanlarında olduktan sonra her şey kolaydı artık.
— Siz buradan kıılmamayın! Ben yardım getireceğim!
Vızır vızır uçuşan kurşunlara aldırmandan süratle ka-
pıya koştu.

Mucize eseri sağ olarak varabildi kapıya.

Ordudan birkaç kişiyi gördü:

— Çabuk! Bizim çocukların durumu kritik.

Tek kelime sormadan Behruz'un ardı sıra alevlerin ortasına daldılar. Çatışma yerine vardıklarında Iraklılar iyice ilerlemiş, çocuklar tam bir cendereye kısılmıştı.

Bir lahza dahi düşünecek zaman yoktu.

Çok sert ve amansız bir çatışma başladı.

Behruz, birkaç varilin arkasına mevzilenip iki Iraklıyı hedef aldı.

İkisi de kanlar içinde yere serildiğinde, onu fark eden diğer Iraklıların yaylım ateşine uğradı. Sığınabileceği bir mevzi ararken boynunun yandığını hissetti.

Elini boynuna attı.

Vurulmuştu.

Çok kan kaybediyordu.

Güçlkle bir kolonun arkasına attı kendisini.

Sürünerek sütunun arkasına geçip nefes nefese sırtını sütuna dayadı.

Yüzü kan, duman ve baruttan tanınmaz haldeydi.

Çok zor nefes alabiliyordu.

Yakınlarda birinin olup olmadığını anlamak istediysen de başını çeviremedi.

Boynu omzuna düştü.

Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu artık...

Yere serilen hurma ağaçlarıyla yıkılmış duvarlardan, caminin delik deşik olmuş kubbesine yöneltti dürbününü. Buradan şehrin içinde bulunduğu vahametin farkına varmak daha kolaydı.

Mağazaların söküle kepenkleri yolun ortasında duruyordu.

Bu cadde ve sokaklarda bisikletle dolaşabilmek mümkün değildi artık.

Nehrin karşı yakasında, elini yüzünü yıkayan Iraklı askerlere çevirdi tüfeğin dürbününü. Bir adım ötesinde duruyorlardı sanki.

Gömleklerinin düğmelerini sayabiliyordu buradan!

Iraklı askerlerden biri cebinden çıkardığı parlak bir şeyleri nehirde yıkadı.

Sudan çıkarıp hafifçe silkelenen parlak şeyin, bir kadının gerdanlığı olduğunu gördü.

Iraklı asker bir kuyumcu mağazası veya evden çalmış olmalıydı onu...

Pişmiş kelle gibi sırtarak elindeki gerdanlığı zevkle seyretmesinden belli oluyordu bu...

Belki de, nişanlı bir kızın tek çeyizi, ya da yaşlı bir kadının kara gün için kıyıda köşede biriktirdiği tek varlığıydı o...

Kim bilir...

Bir başka asker, nehrin kıyısına yaklaşmış eğildi, gömleğinin cebinden çıkardığı birkaç akik taşlı yüzükle bir saati yıkamaya başladı.

Yüzükler neden kanlıydı?

Bir şehidin parmaklarını mı kesip almıştı yoksa?

Bu hayaller sinirini bozuyordu.

"İmam Hüseyin'in cansız parmağındaki yüzüğü çıkaramayınca, o mübarek parmağı kesip yüzüğü çalan kervancının döllerini!" diye söylendi.

Buradan onları vurabilecek durumda olmayışına hayıflandı.

"Ah ulan!" dedi içinden...

Iraklılar kahkaha atıp gülüşüyor, eğleniyorlardı.

Seslerini, çok zayıf da olsa duyabiliyordu buradan...

Tüfeği yere indirip, arkasına saklandığı ağacın dibine çöktü.

Karun Nehri'nin öte yakasında, doğup büyüdüğü, canından çok sevdiği şehri vardı.

Şimdi, düşman işgal etmişti bu güzel şehri...

Devriye özel birliklerinden birinin ayak sesleriyle, daldığı düşüncelerden sıyrıldı:

— Na'ber Behruz? Amma da dalmışsın be! Neyin var senin? İyi misin?

— İyiyim... Yok bir şeyim... Gel otur şöyle, görmesin karşıdakiler...

— Ne düşünüyorsun?

— Hürremşehir'i...

— Hürremşehir mi kaldı Allah aşkına? Harabe şehir desene şuna! Mahvetti alçaklar o güzelim şehri! Bir avuç toprağa çevirdi Iraklılar, baksana! Takma kafanı! Kara kara düşünmeğe değmez!

Behruz'un gözleri dolacak gibi oldu. Bakışları uzaklara kayd:

— Sen buralı olmadığın için öyle diyebiliyorsun... Ama benim her şeyim, bütün hayatım bu şehirde geçti... Burada doğdum, burada büyüdüm, bu şehrin taşı-toprağıyla yoğruldu...

Behruz, derin bir iç çekip kendisini topladı:

— Boş ver bunları şimdi! Senden bir şey yapmanı istiyorum! Şuna bakıver hele!

Elindeki dürbünlü tüfeği ona uzattı.

— Şu karşıdaki iki Iraklıyı görüyor musun?

Muhammed, kanası iyice omzuna oturtup gözünü dürbüne dayadı, bulanık görüntülerden sonra, netleşen ilk görüntü nehrin karşı yakasındaki Iraklılar oldu. Neşeli oldukları belliydi.

— Şu iki zibidiyi mi diyorsun?

— Evet... Biletlerini kesmeni istiyorum... Senin nişancılığın iyiymiş diyorlar... Vurabilir misin?

Muhammed de Iraklıların ellerindeki altınları birbirlerine göstererek güldüklerini görmüştü:

— Şerefsiz çapulcular!

Behruz, onun sözünü kesti:

— Haydi ama! Gidecekler şimdi! Kaçıracağız elimizden...

— İyi ama birini vursam öteki kaçır zaten...

— Olsun... Sen birini mihla da hele...

Muhammed, kanasın dipçiğini omzuna, namlunun sol yanını da hurma ağacının gövdesine dayayıp dikkatle nişan aldı.

Behruz'un heyecanı artmıştı.

Muhammed ise sakindi.

İki Iraklıdan biri, diğzerinin karşısına geçince, birinin başı, ötekinin göğsüne doğru durdu.

Tam sırasıydı.

Bir kurşunla ikisinin de işini bitirebilirdi şimdi!

Behruz da boynuna astığı dürbünle onları izliyordu.

Kanasın sesiyle, iki Iraklının yere kapaklanması bir oldu.

Kurşun, nehrin öte yakasında, tam hedefi bulmuştu.

Behruz çığılığını tutamadı:

— Aferin! İkisini de indirdin! Helal olsun vallahi!
Dedikleri kadar varmışsın be!

Behruz, dürbünü indirip karşı yakaya baktı.

Iraklıların ikisi de ölmüştü.

Biri başından, öteki de göğsünden yemişti kurşunu; biraz debelendikten sonra ikisi de ölmüştü.

Behruz, insanların ölümüne sevinecek biri değildi. Ama bu iki hırsızın ölmesi onu sevindirmişti nedense...

Dürbünü kaldırıp tekrar olay yerine baktı.

Cansız yatan iki Iraklının ellerindeki altınlar, güneşin altında parlıyordu, ama Iraklıların elinde değildi artık...

Beyaz ve kırmızı boya damlaları, demir tuval üzerinde birbirleriyle yarışarcasına aşağıya doğru kaymaya başladı. Behruz fırçasıyla onları takip edip ikisini de zeminde buluşturduktan sonra iki adım gerileyip büyükçe bir demir levha üzerine çizdiği eserine baktı; hurma ağaçları kana boyanmış, top mermileriyle yerlere serilmişlerdi.

Şimdi bu büyük tablonun alt yazısını yazmalıydı.

Fırçasını değiştirdi.

Merakla etrafını sarıp kendisini izleyen arkadaşlarına aldırmadan tablonun altına nastalîk hattıyla ilginç bir cümle yazdı:

"Hürremşehir'e hoş geldiniz.

Nüfus: 36 milyon"

Onu merakla izleyen hat sanatı tutkunu Adnan dayanamayıp atıldı:

— Aa! Yanlış yazdın! Hürremşehir'in nüfusu 36 milyon değil ki!

Behruz alnında biriken terleri elinin tersiyle silip ona baktı

— Haklısın. Ama İran 36 milyon!

Sonra da merakla kendisini izleyen arkadaşlarına dönüp sert bir sesle çıkıştı:

— Sizin işiniz gücünüz yok mu yahu? Rahat bıraksanıza beni!

Adnan, Behruz'un yanına çöktü:

— Behruz hoca be! Hürremşehir kurtulur mu bir gün? Ne dersin?

— Şüpheni mi var senin? Kurtulacak tabii! Hem de pek yakında!

Onun kararlı sesi Adnan'ın dikkatini çekmişti

— Bir bildiğin var galiba. Büyük bir harekât mı var yoksa?

Behruz gözlerini ona dikip cevap verdi:

— Hürremşehir kurtulacak Adnan! Bundan zerrece kuşkun olmasın!... Şehrimizin caddelerinde huzurla dolaşacak, çocukluk günlerinin tadını doyasıya hissedeceksin yine!

Adnan'ın gözleri doldu, kısık sesle konuşmaya başladı:

— Küçük bahçemizin tam ortasına düştü top mermisi. Babamı aldı götürdü. Annem ağır yaralandı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Hayatımda ilk kez top sesi duyuyor, ilk kez bir insanın yaralandığını görüyordum. Annemin durumu çok kötüydü. Boynundan oluk oluk kan akıyor, hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu. Ablamın o çaresiz çığlıkları hala kulaklarımdadır, sürekli "Gidip birilerini yardıma çağır!" diyordu. Ama kimi çağıracaktım? Herkes günler önce şehri terk edip gitmişti. Yine de bir doktor veya yaralıyla ilgilenebilecek birini bulabilme umuduyla sokağa fırladım.

Tek tek bütün evlerin kapısını çaldım.

Nafileydi. Kimseler yoktu.

Sokakta bizden başka kimse kalmamıştı. Diğer sokaklarda da durum aynıydı.

İçimden bir ses, eve dönmemi fısıldadı.

Annemin öldüğünü hissediyordum. Tek ümidim, ablamı bağırma basıp gözyaşlarını silmek, bu zor takdire tahammülünü kolaylaştırmaktı.

Ama geç kalmıştım.

Tam sokağın başına vardığımda, evimiz, gözlerimin önünde havaya uçtu, patlamanın şiddetiyle olacak, ben de oracığa yığılıvermişim...

Gözlerimi açtığımda Abadan Devlet Hastahanesi'ndeydim. Artık hayatta kimsem kalmamıştı. Bütün sevdiğlerimi birkaç dakika içinde kaybetmiştim. Ablamın feryatlarını, için için ağlamasını bir türlü unutamıyorum hala. Her hatırlayışında, yanıp tutuşuyorum böyle. Ama elden ne gelir?...

Behruz, Adnan'ın omzunu şefkatle okşadı, onun acı hikayesini ikinci dinleyişiydi bu.

Adnan da onun Ticaret Lisesi'ndeki öğrencilerinden-di. Onun başından geçenler herkesten çok Behruz'u duygulandırmıştı, o da Adnan gibi babasını kaybetmiş, genç yaşta yetim kalmıştı.

Adnan'la kucaklaşıp ağlaştılar.

Diğer gençler de onların yanına çöküp ağlamaya başlamıştı.

Yerden gökten üzerlerine ölüm yağmasına aldırmadan savaştan bu genç insanlar bazen inanılmayacak kadar duygusallaşıyordu, onları anlamak çok zordu.

Adnan'ın başından geçenleri dinleyince Behruz'un Saddam'a duyduğu nefret kat kat artıyordu.

Hürremşehir'e son bir defa daha dönebilmek için canını vermeye hazırды.

Erken bitirdiği tablosuna baktı.

Bölükteki çocuklar bu tabloyu şehrin girişindeki Trafik Kontrol'ün önüne dikmeye ahdetmişlerdi.

Şehre giren herkes bu tabloyu görecek, okuyacaktı:

"Hürremşehir'e hoş geldiniz! Nüfus: 36 milyon."

Behruz başka tablolar da çizmişti Hürremşehir için. Bir gün onları mutlaka şehrin caddelerinin girişlerine asacaktı.

Kanas tüfeğinin dürbünüyle şehri sık sık kontrol ettiği günlerden birinde bir duvara Iraklıların yazdığı yazıyı okuduğunda katıla katıla gülmekten alamamıştı kendisini:

"Buraya, kalmaya geldik!"

Oysa en son İranlı yaşadığı sürece bu toprakların onlara bırakılması imkânsızdı.

O günlerde koca bölüğü kendi haline bırakıp bu tablolarla bunca uğraşmasının nedeni Iraklıların şehrin duvarına yazdığı o yazıydı belki de... Bu tablolara bunca zaman ayırmasına kendisi de şaşıyordu şimdi.

Hürremşehir'in duvarlarına Iraklıların yazdığı o yazıyı silip, yerlerini yeni yazı ve resimlerle süsleyeceği günleri sabırsızlıkla bekliyordu.

"İsfahan Üniversitesi Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrendiğim şeyleri güzelim Hürremşehir'de hayata geçiremeyeceksem neye yarar?" derdi hep. O bunu söyleyince, bölükteki Tuğrul Ali "Ben cephe üniversitesini daha çok seviyorum arkadaş!" der ve İmam Humeyni'nin ünlü cümlesini tekrarlardı:

"Cepheler, insanı adam gibi yetiştiren bir hayat üniversitesidir!"

Bölük! Sıraya!
Hızla sıraya giren savaşçılar bir ağızdan haykurdular:

— Allah-u Ekber!

— Hazır oool!

— Ne doğu! Ne batı! Zafer İslâm'ın!

Sıraya dizilen bölüğe dikkatle baktı.

Pek muntazam görünmüyorlardı.

Sol elini beline dayayıp ilerledi, bölükteki neferleri tek tek gözden geçirdi.

Hepsi de gönüllü olarak cephede savaşmaya gelmişlerdi.

İran'da onlara "Gönüllü Seferberler ordusu" deniliyordu.

Çoğunun siması aşınaydı.

Ali, Ticaret Lisesi'nde kendi öğrencisiydi.

Adnan, Yusuf Ali'nin komşusuydu. O zamanlar pek küçüktü, ama şimdi büyümüş, boy atmıştı. Hatta kendisinden yaşça büyük olan gençlerin çoğundan daha uzundu boyu.

Ferzad, kendi kardeşiydi. Bir an önce cepheye, hem de ateş hattına gidebilmek için tutuşuyordu.

Ticaret Okulu'ndan tanıdık başka simalar da vardı. Ama okuldaki sivil giyimleri ve koltuklarının altından hiç

ayırmadıkları o kalın klasörleri bırakıp da askeri üniforma giyince bayağı değişmişti çehreleri...

Asker pantolonunu botun yukarisına lastikle boğumlayıp omuzlarına fişek katarını takınca daha bir olgunlaşmış görünüyor ve daha güven verici oluyorlardı.

Behruz onlara bakınca, öğretmenliğinin ilk günlerini hatırladı. Ticaret Lisesi'nden bir an önce ders verebilmek ve genç çocuklara bir şeyler öğretebilmek için can atıyordu.

Liseli öğrencilerinin, onunla konuşabilmek için okul bahçesinde nasıl birbirlerini dirsekleriyle ittiklerini unuttabilmesi mümkün müydü?

O öğrencilerden birçoğu başka mesleklere girmişti ve belki de onları bir daha hiç görmeyecekti.

Ama şimdi şu karşısında duranlar... Ne kadar da değişmiş, ne kadar da olgunlaşmışlardı birden...

O liseli toy çocuklardan tamamen farklılaşmış, ister istemez kendilerini içinde buldukları savaşın zorlukları onları kısa zamanda koca birer adama dönüştürüvermişti.

Çoğunun bıyıkları yeni yeni terliyordu daha.

Elmacık kemikleri daha bir çıkıklaşmıştı, ses telleri kalınlaşmış, her biri bir erkek olmuştu.

Savaş, onları birer korkusuz yiğit haline getirmişti kısa sürede...

Korku nedir bilmeyen bakışlarında, erken kırışmaya başlayan alınlarında savaşın kaderinin bir parçasını görebilmek mümkündü.

Behruz, bakışlarını göğün maviliklerine dikip düşünmeye daldı.

Kaderin ne tuhaf cilveleri vardı sahi... Henüz boy atmaya başlayan şu masum yavrucakları nasıl da okul sıralarından alıp amansız, korkunç bir savaşın ateş hattına sürmüştü bir günde...

Behruz gibi anayurduna tutkun bir vatan düşkünü nü nasıl da evinden barkından etmiş, doğup büyüdüğü, Karun Nehri'nin karşı yakasından hasretle seyretmeye mahkûm bırakmıştı...

Bir karıncaya bile kıyamayan onun gibi biri, vatanını düşman elinden kurtarabilmek için her gün çatışmaya giriyor, vuruyor, vuruluyor, ölümle kucak kucağa yaşıyordu şimdi...

Derin bir nefes aldı. Göğsünü ileri verip tık bir sesle bölüğünün karşısında konuşmaya başladı.

— Kardeşlerim! Beklediğimiz an geldi işte... Bu gece diğerlerinden çok farklı... Vatanımızı işgal eden şu çapulcu sürüsüne gereken dersi vereceğiz bu gece!

Bölükteki gençlerin bakışları ümitle parlamış, mutlu bir tebessüm ve coşku yayılmıştı çehrelerine.

— Evet, kaderimizin belli olacağı gece belki de bu... Unutmayın ki yalnız değiliz! Yüce Rabbim bizimledir! O'nun salih kulları ve şühedanın duası bizimledir... Evi barkı elinden alınan gariplerin, babalarını düşman toplarının aldığı yetimlerin duası bizimledir... Bütün bir İran bizim için dua etmekte şimdi... İmam Humeyni'nin elleri bizim için duada... Cemaran'daki o sade köy evinin dut ağacına bakan odasının soluk lambası, tan yeri ağarıp da şafak sökünceye kadar sönmeyecek bu gece... Çağın putlarını kıran ve bizlere, zulme ve zorbalığa eğilmemeyi, Müslümanca yaşayıp Müslümanca ölmeyi öğreten evliyalardan varisi o yiğit insanın hayır duası bizimledir bu gece...

Son cümleyi söylerken sesi kısıldı, boğazına bir şeyler düğümleniverdi sanki... Onunla birlikte, bölükteki herkesin gözlerinden ipil ipil gözyaşları süzölmeye başladı...

İmam Humeyni'nin hayır duasını almış olmak, imkânsız bir cennetin müjdesi demekti onlar için...

Behruz'un sesi toklaştı:

— Gidişimiz de, dönüşümüz de Yüce Rabbimizin elinde... Bu gidişin dönüşü olmayabilir... Bizi zafer de bekleyebilir, Şehadet de... Ama ben, şehadeti en büyük zafer sayarım! Hangi sebeple olursa olsun gelmekte zerrece tereddüdü olanlar burada kalmalı ve bizimle gelmemelidir. Bu yüzden kimse kınayamaz sizi. Zira, merhum Hafız'ın da dediği gibi:

"Yolumuz "aşk"tır bizim, mest oluruz, yanarız

Bizden uzak dur kardeş, sen de yanarsın yoksa!"

Evet, isteyen kalıp cephe gerisindeki hizmetlere bakar...

Ama bizimle gelecek olanlar şu iki şeyi hep hatırlamalı: Birincisi, Iraklıların vatanımızı işgal edip yerimizi yurdumuzu kana boyadığını; ikincisi de Hüveyze'yle Süsengerd şehrinin masum yetim bebekleriyle dul kadınlarının yaşlı gözlerle, intikam beklediklerini... Bu vatana bir can borcumuz var kardeşlerim. Vatanımıza kastedenleri pişman etmek dinimizin emri, boynumuzun borcu, şerefimizin bedelidir! Şimşek gibi tepelerine inecek, yurdumuzu dar edeceğiz onlara! Bu uğurda kim ölür, kim kalır bilmem; vatanımızın kurtuluşu için daha kaç harekât ve operasyon yapılacak, bilmem... Bildiğim tek şey var! O da, bu vatan düşman işgalinde olduğu sürece yüzümüzün gülmeyeceği ve yaşamanın hepimize haram olduğudur!

Dostlar! Savaşın bizden aldıklarına hiç mi hiç hayıflanmayın. Tahsilimizi yarıda bırakmak zorunda olduğ-

muz, evimizden barkımızdan edildiğimiz doğrudur! Ama bu savaş bizi bir araya getirdi, bize çok değerli şeyler öğretti! Şimdi hürriyet ve bağımsızlığın tadını çok daha iyi biliyoruz. Düşmanın başımıza neler getirebileceğini görüyor, bizden çok daha değerli insanların neden olmadık belalara uğradıklarını, mesela İmam Hüseyin Efendimizle (a.s) yarenlerinin yaşadıklarını daha iyi idrak edebiliyoruz şimdi.

Bu cephe gerçekten muazzam bir okul.

Her gün değiştiriyor bizi.

Her gün hayatın bir yüzünü daha öğretip yepyeni bir insan yaratıyor bizden!

Behruz bir an susup, bölüktekileri tek tek süzdü. Kimseden çıt çıkmıyordu, konuşmasını sakın bir sesle sürdürdü:

— Gün gelecek nice insanlar bugün bizim yerimizde olamadıkları için hayıflanıp gıpta edecekler bize. Bir lahza olsun bizim yerimizde olabilmek için semaya el açıp Yüce Allah'a yakaracaklar!

Behruz sustu.

Okulda her konuşmasının sonunda yaptığı gibi ellerini açıp duaya başladı, bölüktekiler de onunla birlikte tekrar ediyordu:

— **Ey Yüce Rabbim! Önce günahlarımızı, sonra canımızı al!**

— Amin!

Bölükteki gençler daha azimli, daha kararlıydı şimdi. Kendilerini daha hafif ve güçlü hissediyorlardı.

Dünya bütün çekiciliklerine rağmen, ayaklarının altında küçülüvermiş, bütün arzuları vazgeçilebilir olmuştu Yüce Yaratıcının rızasını kazanma aşkı karşısında.

Behruz onların bakışlarındaki şehadet aşkını görebiliyordu şimdi. Hepsi sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

Başını dikip var gücüyle haykırdı:

— Bölüük! Sıraya!

Gençlerin sesi yeri göğü cınlattı:

— Ya Allah! Bismillah! Allahu Ekber!

Bıçak gibi dümdüz, hizada duran bölüğe bakıp haykırdı:

— Hazır ol!

Bölüğün sesi yine her tarafı cınlattı:

— Ne Doğu, ne Batı! Zafer İslâm'ın!

Bölüğe hareket emri verdi. Gençler tek sıra halinde ve ses çıkarmamaya özen göstererek hızla gecenin karanlığına dalıp gözden kayboldu.

O gece gerçekleştirilen büyük harekâta düşmana çok ağır darbeler indirilecek ve Hürremşehir'in kurtuluşuna bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Hey! Uyan! Operasyona çıkıyoruz, sen hala uyuyor musun?! Biraz dinlenin dediysem yedi kat uykuya dalın demedim!...

Adnan gözlerini ovuşturarak kalktı.

Behruz'a baktı.

Birliğin yatakhane olarak kullandığı Perşin Otel Binasının nemli duvarlarında dolaştı bakışları.

Gördüğü kâbusun etkisinden sıyrılmadığı belliydi. Behruz hafifçe kolundan dürttü:

— Ne o, yine ablanın kâbusunu mu gördün yoksa? Merak etme bu gece en az on tane düşman askerinin işini bitirip onun intikamını alma fırsatı bulacağız! Hatta istersen Saddam Yezidi'nin kellesini de getiririm sana! Ne dersin?!

Onun kendisine bunca şefkatle davranması Adnan'ı duygulandırmıştı, acıyla gülümseyip omuzlarını silkti:

— Saddam'ın kellesi ne annemi, ne de babamı geri getirir. Bana bir iyilik yapmak istiyorsan, bir an önce şehid olup onlara kavuşmam için dua et!

Behruz kolundan tutup kaldırdı:

— Kalk o zaman! Abadan'ın oradaki Behmenşir Nehri'ne gidelim! Orada şehadet guslü alırsın! Ama bana sorarsan şehid olmadan önce, birkaç düşman askerinin işini bitir bari! Böylece, şehid olmadan önce bir işe de yaramış olursun hiç olmazsa!

Onun kıpırdamadığını görünce gülerek takıldı:

— Şehid olmak için acele etme no'lur! Bu kargaşada bir de senin cenazeni taşıyamam valla!

Adnan gülerek elini salladı.

Onun kendisine geldiğini gören Behruz, diğer gençlerin yanına seğırtti.

Herkes bir şeyle meşguldü.

Kimi elbiselerini düzeltiyor, kimi fanuskasını sıkıyor, kimi de silahını temizliyordu.

Bazılarının elinde kalem kâğıt vardı. Vasiyetnamelerini yazıyorlardı.

Bu ilginç sahne, Aşura gecesinde mersiyehanların okudukları ünlü bir kıtaıı hatırlattı Behruz'a:

"Bu gece şehitlerin fermanı imzalanır!

Yarın şüheda kanı derya eder burayı!

Sarallah'ın çadırı dimdik ayaktaysa da

Kufeliler sökerek yağmalar o çadırı!.."

Gözlerine hücum eden yaşları elinin tersiyle sildi; bölükteki bütün gençlerle tek tek konuşup şakalaştı, hepsinin birer birer gönlünü almayı ihmal etmedi.

Çizdiği tabloları bu gençlerden birinin yanına bırakmış, Hürremşehir düşmandan kurtulduğunda onları bir arabayla şehre getirmesini söylemişti.

İran kuvvetleri birkaç gün önce Güney Cephesi'nde çok büyük bir harekât başlatmıştı. Her gün Hürremşehir'e biraz daha yaklaşıyorlardı.

Behruz'un neşesine diyecek yoktu.

En ön saflarda çarpışabilmek için bir bölükten diğeri-ne, bir cepheden ötekine koşuyor, dinmek, yorulmak bilmeyen bir enerjiyle savaşıyordu.

Derken...

Şehre girmeyi başaran ilk birlikte, en ön saflarda yer aldı.

Hangi birlikte, hangi bölümde şehre girebildiği onun için hiç önemli değildi. Önemli olan, düşmanı püskürttükleri ve işgalci Iraklıların hızla geri çekilmeye başlamasıydı.

Behruz sevinçten kabına sığamıyordu, neşesine diyecek yoktu.

Şehrin ilk sokağına girdiklerinde, 50 dereceyi aşan sıcağın yakıcılığına aldırmadan diz çöküp kızgın demiri andıran asfaltı öpmüş, dudaklarının yandığını hissetmemişti bile!

Bölükteki bir tıp öğrencisi, günlerce dudağına bir merhem sürerek güç bela iyileşmesini sağlamıştı. Ne Iraklıların kurşunları, ne de dinmek bilmeyen top atışları onu durduramıyordu.

Ölüm vız geliyordu ona.

Şehre ilk girdiğinde eğilip yeri öptüğü ve gözyaşlarıyla asfaltını yıkadığı 24 metre Caddesinde, hasret kaldığı rıhtımın kokusunu almıştı ılık ılık...

Ciğerlerine işleyen bu aşına koku, onu tatlı çocukluk yıllarına götürmüştü, babasının yokluğunu iliklerine kadar hissedivermişti birden.

Onu elinden alan Saddam'ı hiçbir zaman affetmedi.

Şehrin Merkez Camii'ne vardıklarında, çarpışmayı bıraktı.

Kalaşnikofunu omzuna asıp, nicedir hasretini çektiği nemli havayı soludu derin derin...

Ağır adımlarla camiye doğru yürüdü.

Gönüllü savaşçılar arasında camiye giren ilk grup arasındaydı.

Caminin kapısını, duvarlarını okşadı hasretle...

Büyük bir coşkuyla avlu eşiğine kadar bütün camiye süpürüp tertemiz hale getirdikten sonra yağ, barut, duman ve kan lekelerinin birbirinden ayırt edilemediği toz toprak içindeki elbiseleriyle cemaat namazı kıldılar.

Hürremşehirlî gençlerin bu camide kıldıkları en unutulmaz cemaatti bu.

Namazdan sonra cami avlusundaki hoparlörden yanık bir ağıt sesi yükseldi; cephelerde en çok sevilen ve sıkça söylenen mersiye türü bir beyitti bu:

"Ah Mehmed'im! Şimdi burada olsaydın
Bu zaferi keşke sen de görseydin!
Cihanara'm! Boşa gitmedi kanın!
Kurtuldu bak, düşmanlardan vatanın!"

Hürremşehir'in direniş birliklerinin komutanı olan Muhammed Cihanara, aralarında yoktu artık...

Gözleri doldu.

Adnan'ı hatırladı birden!

Neredeydi şimdi?!

İçine bir kurt düştü.

Bir saat kadar önce, çatışmanın yoğun anlarında gözden kaybetmişti Adnan'ı...

O da mı şehid düşmüştü yoksa?

Silahımı alıp camiden çıktı.

Adnanların evlerinin olduğu sokağa doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Yan sokaklardan birinde, yolun ortasında Adnan'ı gördü.

Yere diz çökmüş, ellerini semaya açmış, dua ediyordu.

Önünde 4 cenaze vardı.

Yan yana dizmişti cenazeleri.

Dört cana, dört can almıştı.

Babası, annesi, ablası ve kardeşi rahat uyuyacaktı artık.

Ama içinin soğumadığı belliydi halinden.

Yavaşça yanına çöküp, elini omzuna koydu:

— İntikamını aldın sonunda... İçin soğumuştur artık...

— Hayır... Son nefesimi verinceye kadar cephede savaşacağım ben... En son düşman neferi bu topraklardan sökülüp atılmadıkça huzur yok bana!

— Kalk gidelim o zaman! Savaş bitmedi daha!

Iraklılar Hürremşehir'in Batı tarafından ricata başlamış, hızla geri çekiliyorlardı.

Adnan'la birlikte şehrin Batı yakasına doğru seğirttiler.

O akşam Behruz, cep radyosunu elinden düşürmedi. Irak radyosunu dinliyordu. Irak radyosu, Hürremşehir'in geri alındığını hiç söylemiyordu!

Bilakis, ana haber bülteninde Saddam'ın bir konuşması yayınlanmıştı. Tam bir yüzüzlükle "İranlılar Hürremşehir'i elimizden alabilirlerse, üzerine Basra'yı da vermeye hazırım! Hürremşehir artık bizimdir!" diyordu Saddam!

Bölükte, Arapça bilmeyen çocuklara, tercüme etti haberleri.

Herkes şaşırılmıştı:

— Vay alçak! Biz Hürremşehir'i geri aldığımız halde, adam hala "Geri almaya çalışıyorlar, ama boşuna!" diyor!

— Yoksa... Yine bir taarruza mı geçecek bu şerefsizler!!

Şehrin tekrar düşmanın eline geçeceğini düşünmek bile Behruz'un kanını dondurmaya yetti:

— Olabilir! Çok hızlı çekildiler...

Dr. Ali Şeriatî'nin bir sözünü hatırladı: "Zaferi korumak, zafer kazanmaktan daha zordur..."

Ertesi gün ilk işi, bizzat çizip hazırladığı tablolarını şehrin çeşitli yerlerine asmak oldu.

Bu işi bitirir bitirmez yanına birkaç tecrübeli savaşçı alıp şehrin güneyine gitti. Burada kritik noktaları tutup, nöbetçi yerleştirdi.

Iraklılar her an bir karşı taarruza kalkışabilirdi.

O gece, sabaha kadar Behruz'la arkadaşlarının nehrin karşı yakasında, Iraklılarla girdiği yoğun çatışmanın sesleri Merkez Camii'nin avlusunda çınlayıp durdu.

Başkent Tahran'dan gelen muhabirler, viraneye dönen Hürremşehir'in harabelerini, tankların yıktığı evleri, duvarları, savaş jetleri ve havan toplarının sürülmüş tarlaya çevirdiği caddeleri, sevinç tekbirleri getiren gönüllü savaşçıları görüntülemekle meşguldü.

Behruz'un geldiğini duyunca, onunla röportaj yapabilmek için birbirleriyle yarıştılar.

Behruz'la onun komutasındaki Hürremşehir Bölüğü'nün kahramanlıkları Tahran'a kadar ulaşmıştı, muhabirler onunla tanışabilmek için yarışlıyordu:

— Behruz kardeş, Hürremşehir kurtuldu... Neler hissediyorsunuz şimdi?

Behruz gayet sade ve sakindi:

— Burası sadece benim şehrim değil, bütün İran'ın... Bu vatanın her parçası bizim için aziz ve kıymetlidir! Burada verdiğimiz cansiperane direniş savaşı, bütün İran halkının sembolü ve bütün İran milletinin kurtuluş savaşıydı. Benim neler hissettiğimden ziyade, düşmanın neler planladığını halka duyurun siz... Hürremşehir'i kurtarabildiğimiz için Yüce Allah'a hamdediyoruz! Ama bundan sonrası, yani bu zaferi koruyabilmemiz çok önemli!

— Şehir kurtuldu. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Şehir kurtuldu, ama birkaç kilometre ötemizde düşman tankları uzun saflar halinde, çakal gibi uluyarak fırsat

kolluyor! Saddam vazgeçmiş değil... Savaş sürüyor hala... O saldırmaya devam ettikçe, bu savaş sürdükçe cepheyi bir an olsun terk etmeyeceğiz. Ülkemizde savaş varken, bireysel menfaatlerimizi düşünmemiz alçaklıktır!

— Halka ulaştırılmasını istediğiniz bir sözünüz, bir mesajımız?

— İmam Humeyni'yi yalnız bırakmayın. Bir dediğini iki etmeyin... Hele savaş hakkındaki sözlerini sakın küçümsemeyin.

Genç bir muhabir, diğer arkadaşlarını iterek öne çıkmaya çalıştı:

— Siz daha önce öğretmendiniz. Savaş bitince öğretmenliğe devam mı edeceksiniz?

Behruz durakladı. Oradaki arkadaşlarına baktı. Liseden öğrencileriydi çoğu... Büyük bir huzur ve özgüvenle gülümsedi:

— Savaştan sonrasını görmeye yetmez benim ömrüm! Arkadaşlarının kahkahası, muhabirleri şaşırtmıştı.

Bu insanlar hiç mi korkmuyordu ölümden?

— Behruz bey, buradan öğrencilere söyleyecekleriniz var mı?

— Elbette... Çok iyi ders çalışsınlar ve yatmadan önce mutlaka dişlerini fırçasınlar.

Kahkaha sesleri yine odayı doldurdu. Muhabirler de güldüler. Behruz gayet sakin bir sesle onlara baktı:

— Gülecek ne var? Ben ciddi söyledim yahu!

Tahran'dan gelenlerin, bu kahkahaların ardındaki hüznü ve bu gülen yüzlerin yüreklerindeki derin yaraları hissedebilmesi mümkün değildi.

Hürremşehir bölüğündeki herkes bir veya birçok yakını kaybetmişti işgal sırasında...

Behruz'un toz toprak içindeki yüzü, birbirine karışan saçı sakalı, bu kanla barut deryasında yaşadıklarını anlatmaya yetmeyecek kadar olağan ve tabiiydi muhabirlerin gözünde...

Her karışı şehid kanıyla sulanmış bu topraklarda, yüreği kan ağlamadan gülebilmek mümkün müydü hiç?

O günden sonra Behruz'u birçok kez, konuşması için davet ettiler. Kimi zaman diğer bölüklerdeki gönüllü savaşçılara, kimi zaman sivil halka savaşı ve şanlı direnişlerini anlatıyordu.

Onu tanımayan yoktu artık.

Ateş hattındaki savaşçılardan, cepheden yüzlerce kilometre uzaktaki köylerle şehirlere kadar ülkenin dört bir yanında Behruz'la ekibinin şanlı direnişleri konuşuyor, Sipahilerin mahfillerinde onların kahramanlıkları anlatılıyordu.

Hürremşehir'in direniş sembolüydü onlar.

Namlarını duymayan, cansiperane fedakârlıklarını işitmeyen kalmamıştı.

Ama Behruz, konuşmalarında komutanları ve savaşçıları övdüğü kadar, yukarıdakilerden bazılarının hata ve ihanetlerini söylemekten çekinmiyordu.

Bu nedenle, savaşın ortalarına doğru, şimşekleri üzerine çekmekte gecikmedi.

Yukarıdan gelen emirlerle, bu korkusuz savaşçıya ilk uyarılar ulaştırıldı.

"Bundan sonra konuşmalarında daha dikkatli bir dil kullanması ve "üst düzey yetkililerle fazla uğraşmaması" tembihleniyordu!

Kervansaray Otel’de yer bulabilmek için beklediği saatleri de ekleyecek olursa, tam 3 gündür uykusuzdu. Gözlerini bir an olsun yummamış, uyumamıştı.

Birkaç kere, harabeye dönen evlerini görmeğe gittiğinde, bahçedeki bomboş küçük havuzun içine uzanıp çocukluk günlerini düşünmüş, gözkapaklarını yumarak biraz uyumak istemiş, ama şehrin düşmandan kurtulmuş olmasının heyecanı bir lahza bile uyutmamıştı onu.

Şimdi uykusuzluktan yere yığılacak gibiydi.

Yorgunluktan kemikleri sızlıyordu.

Otelin bodrum katında, bölükteki çocuklardan Mahmut’un Hürremşehirli nişanlısının çeyizlerinin bulunduğu tarafta, yerdeki eski bir hasırın üzerine uzandı.

Bütün yorgunluğuna rağmen, haberleri dinlemek için cebindeki minik radyosunu açtı.

Haberleri dinlerken, çeyizin sahibesi olan yiğit hemşerisini hatırladı, gerçekten mert ve cesur bir kızdı.

Nikâhlarını kıyan hoca efendi, ona eşinden mihriye, yani evlilik hediyesi olarak ne istediğini sorunca oradaki herkesi şaşırtan bir şey demiş ve “Hürremşehir’i düşmandan kurtarması!” diye cevap vermişti.

Şimdi herkes gibi o da soluğu kendi evlerinde almış olmalıydı. Daha sonra, bunda haksız olmadığını öğrenecek, Halime’nin, baba evini sağlık ocağına çevirdiğini

görecekti. Burada, birkaç arkadaşıyla birlikte yaralılarla ilgileniyor, ilk pansumanlarını tamamladıktan sonra, durumu ağır olanları cephe gerisine aktarıyorlardı.

Bodrum katının loş ışığında Halime'nin eski püskü eşyalarına baktı, bunlara çeyiz demeye bin şahit lazımdı doğrusu!..

Gayriihtiyarî güldü.

Hemşehrisinin yiğitliği kadar fakirliğinin de sade ve iddiasız oluşuna gıpta ederek güldü.

İran'ın tarihini yazan insanlardı bunlar.

Ve bunun farkında değildi çoğu. Ne zerrece bir beklentileri, ne de kimselerden korkusu vardı bu "inanın insanlar"ın.

Radyosunun düğmesini çevirip duruyor, aradığı frekansı bir türlü bulamıyordu.

Birkaç gündür Bağdat Radyosu'nu dinlediği halde Hürremşehir'in kurtuluşuna dair henüz bir tek haber duymamıştı! Bu büyük hezimet ve skandal yenilgiyi kendi halklarına ve onları en modern silahlarla donatıp İran'a saldırtan efendilerine nasıl izah edeceklerini bilemiyorlardı...

Onca gelişmiş silahlar ve modern sistemlerle donatılmış ordularına rağmen bu kadar büyük bir yenilgiyi sindirebilmeleri elbette ki kolay değildi.

Bunu açıklamakla bütün dünyaya rezil olacaklardı, ama bu gerçeği daha ne kadar gizleyebilir, ne kadar susabilirlerdi ki?

Saddam ilk günlerde Amerika'yla Sovyetler'i arkasına almanın verdiği kibir ve gururla zafer sarhoşluğuna kapılmış ve kameraların karşısına çıkıp "Artık Hürremşehir bizim elimizde! İranlılar bu şehri bizden geri alabilmeyi ba-

şarırlarsa Basra'yı da üzerinde vereceğim onlara!" diyerek yüzlerce kamera önünde kakkahayla kadeh kaldırmıştı.

Şimdi İranlılar, Hürremşehir'i geri almayı başarmıştı işte!

Ve Saddam'dan ses seda çıkmıyordu.

Küçük dilini yutmuş olmalıydı.

İranlılara esir düşen Irak askerleri, Hürremşehir'den kaçan subaylarla erler için Saddam'ın darağacı hazırladığını ve hepsini divan-ı harbe verip acımadan astırıldığını söylüyorlardı.

Saddam ne kadar Nemrutluk yapsa da bir gün bu ağır hezimetini itiraf etmek zorundaydı. Bu tür gerçekleri dünyadan gizleyebilmek mümkün değildi bu çağda.

Bu sırada radyoda duyduğu tanıdık bir ses onu bu düşüncelerinden sıyırdı, cephede kendisiyle röportaj yapan Tahranlı muhabirdi bu:

"...İyi akşamlar ...Allah'ın selam, rahmet ve bereketi üzerinize olsun değerli dinleyiciler! Size bir müjdemiz var!

Hürremşehir kurtuldu!

Evet! Yanlış duymadınız! Hürremşehir kurtuldu!

Tam 35 gün süren kanlı bir direnişten sonra 4.8.1359 tarihi itibarıyla (1981 kışı) saat 16.30'da düşman eline geçen Hürremşehir, 575 günlük bir işgal ve sayısını hatırlamanın imkânsız olduğu çok kanlı çarpışmalardan sonra 3.2.1361 günü sabahı saat 11'de, 48 saatten daha az sürede sonuçlanan büyük bir taarruzun ardından tekrar vatan evlatlarının kucağına kavuşmanın heyecanını yaşıyor!

Bu büyük taarruzda düşman kuvvetlerine ait 8 kolorduyla 16 tugay % 20 ila 80 oranında imha edilmiş bulunuyor!

Toplam 16.000 ölü ve yaralı veren düşman kuvvetlerinden 19.000'i de esir alınmış durumda!

Esirler, süratle cephe gerisine aktarılıyor!...

5.400 kilometrekareyi aşkın bir alanda gerçekleştirilen "Beyt'ül Mukaddes Harekâtı" nda , daha önce gerçekleştirilen "Feth'ül Mübiyn Harekatı"nın tam 3 katı büyüklüğünde bir cephede amansız bir savaş verildi!

Bütün dünyanın şaşkın bakışları arasında, süper güçlerin en modern silahlarıyla donattıkları Saddam orduları, İran halkının imanlı direnişi karşısında inanılmaz bir hezimetle geri çekilmek ve işgal ettiği toprakları bir daha asla görememek üzere terk etmek zorunda kaldı!

Bu unutulmaz zaferin gerçekleştiği 3 Hordad (24 Mayıs) günü İran halkı için direniş ve zaferin sembolü olarak anılacak!"

Behruz huzurlu bir iç çekişten sonra frekansı değiştirdi.

Bağdat Radyosu'nun haberlerini merak ediyordu.

Gayet kısa ve net ifadelerle nihayet savaşı kaybettiklerini ve Hürremşehir'den geri püskürttüklerini itiraf ediyorlardı. Bağdat Radyosu'ndan yayınlanan 723 no'lu askeri bildiride "İran kuvvetleriyle El Mehmere mıntığında girdiğimiz yoğun çarpışmaların 3. günündeyiz ve savaş bütün gücüyle sürmekte..." deniliyordu.

Bu itiraf Behruz'u rahatlatmıştı.

Şimdi rahatça uyuyabilirdi artık.

Gözlerini yummasıyla üç günlük uykusuzluğun derin boşluğuna dalması bir oldu.

Gurup vaktiydi. Koca bir kor tepsiyi andıran güneş, kızılığını yitirerek ufukta kaybolmaya başlamıştı. Karun Nehri'nin sahilinde uzanmış bu muhteşem manzarayı seyrederken Adnan çıkageldi.

Onu rahatsız etmemek için ses çıkarmamaya çalışarak sahile yaklaşıyordu.

Adnan'a Sipahiler'in karargâhında bir görev verilmişti şimdi.

Aradan geçen zaman Iraklılara duyduğu nefreti unutmamasını, ruhunun derinliklerindeki yaranın iyileşmesini sağlamıştı.

Artık büyümüş, kocaman bir erkek olmuştu. Bıyıkları yeni terleyen liseli gencin yerinde sakalları uzamış ve kendi deyişle "artık ev-bark kurmaya niyetlenmiş" bir delikanlı vardı şimdi.

— Umarım rahatsız etmiyorumdur!

Behruz gülerek Adnan'ın uzattığı eli sıktı:

— Hoş geldin genç komutan! Gel sevgili Adnan kardeşim, otur şöyle! Nasılsın bakalım?

Adnan gıpta ve takdir duygusuyla Behruz'a baktı, solgun çimenlere otururken, Behruz'un acımasızca katledilen ailesini hatırladı, ona teselli vermek herkesin harcı değildi. Çünkü Behruz ailesinin şهادetiyle gurur duyuyordu.

— Behruz hoca, sana epeydir uğrayamadığım için üzgünüm. Vallahi işler başımızdan aşkın!

Behruz neşeyle güldü:

— Biliyorum. Takma kafana! Epeydir sen de pek meşgulsün, biliyorum!

Sustu.

Elindeki çakıl taşlarını Karun Nehri'nin sularına atmaya başladı.

Adnan'ın düşüncelerini okuyor gibiydi. Adnan rahatça içini dökebileceği birini bulmanın huzuruyla bakışlarını nehrin sakin sularına dikip konuşmaya başladı:

— Dünya dedikleri bu işte. Bir gün hiç ummadığı bir anda başına yıkılıveriyor insanın. Bütün sevdiklerini alıveriyor elinden. Ne yapacağını bilemiyorsun. Gözün intikamdan başka şey görmez oluyor. Dünyayı bir kalemde silmek istiyor insan! Ama ne kadar tuhaf; zamanla sönüp gidiyor bu intikam ateşi. Feleğin tuhaf cilveleri işte! Onca sevdiğin insanları kolayca unutturuyor sana.

Behruz onun huzurlu ve sakin halinden memnun olmuştu.

— Doğru, dedi gözlerini sessizce akıp giden Karun'un sularından ayırmadan, neler çektiğini, neler hissettiğini biliyorum dostum. Hiçbir şey eskisi gibi olmuyor, zaman her şeyi değiştiriyor. Ben de birçok acımı unuttum. Zaman tıpkı merhem gibi örtüyor acılarımızı. Her şey maziye karışıp kayboluyor. İnan, bir gün bu savaş da maziye karışacak. Barış olacak. Iraklılarla aramızda hiçbir sorun kalmayacak ve cephelerdeki bu heyecan ve coşku yerini bir avuç hatıraya bırakıp kaybolacak.

— Yani? Bu coşku ve heyecanların, bu acı ve fedakârlıkların hepsi boşuna mıydı?

Behruz filozofça gülümsedi:

Boşuna olur mu hiç! Bu işlerde yarar düşüneceksen, sonunda mutlaka zarar edersin. Ama o hatıralar kalplerde ve zihinlerde yerini bulur ve bir gün zamanı geldiğinde

aksiyona, gayrete, enerjiye, bilince, mücadele azmine, kısacası akla gelebilecek bütün iyilik ve yapıcılıklara dönüşür. Aşura da böyle değil midir? Kerbela ve Aşura'dan geriye kalan şey, bunlardan başka nedir ki?

Behruz, ufukta kaybolmak üzere olan güneşe bakarak derin bir iç çekti:

— İki yüzyıl sonra ne senden, ne benden, ne de tanıdıklarımızdan eser kalacak. Ne İmam Humeyni kalacak, ne de Saddam. Ama doğru yazarlarsa tarihe düşecek bunların hepsi. Ve tarihin tekrarlanmamasına neden olabilecek hatıralara, tecrübelerle dönüşüverecekler. Gelecek nesiller bunlar hakkında yargıda bulunacak, insaf ve vicdan sahipleri nezdinde sen ve benim gibilerin bu haklı davamızdan dolayı yüzü ak çıkacak. Çünkü biz haklıydık, vatanımıza, dinimize, namusumuza saldıranlara karşı kayıtsız kalmayıp savaştık. Ablanın, benim kardeşlerimin ve zulme, işkenceye uğrayan dünyadaki bütün mazlum kadınları savunabilmek için vuruştuk.

— Yani sırf tarihin bir yargıda bulunması için mi bütün bunlar?

— Bilim adamlarının dedikleri doğruysa birkaç bin yıl sonra dünya yok olacak. Tarih de bütün iftihar verici vakalarıyla birlikte yok olup maziye karışacak. Ama Allah baki kalacak ve O'nun rengine bürünebilmiş, rengini O'ndan alabilmiş her şey ve herkes de O'nunla birlikte baki kalacak. O halde bunlara fazlaca kafa yorup "sonu ne olacak?" diye çok derinlemesine düşünmemeli. Allah var ve hep var olacak!

Behruz birden lisedeki günlerini hatırladı. Güldü. Öğrencilerini karşısına alıp nutuk çektiği günlerdeki gibi konuşmuştu. Gülerek elini salladı:

— Hay Allah! Bir an derste sandım kendimi galiba!

Çok komik! Yaratılış felsefesini şimdiye kadar kim çözebilmiş ki?! Bize mi kaldı birader? Bu iş, felsefecilerin sorunu! Hayyam'ın dediğine bak sen: "**Gün bugündür, kadrini bil kardeşim!**" Sahi ne oldu da beni hatırlayıverdin birden?

— Doğrusunu istersen, kardeşin Ferzad'ın şehadet haberini duyunca seni görüp bir başsağlığı vereyim dedim. Başın sağ olsun!

— Sağ ol. Şehide ne mutlu! Ferzad'ın gideceğini biliyordum... Buralarda kalacak biri değildi o...

Birkaç gece önce rüyama girdi. Babamla birlikteydi. Pek neşeliydi ikisi de... Onları öyle görünce, Ferzad'ın şehid olacağını anladım.

Adnan ne diyeceğini bilemiyordu:

— Yapabileceğim bir şey var mı?

Behruz elini Adnan'ın omzuna koyup güldü:

— Ben de şehid olmadan, evlen de senin düğününü görelim bari!

Birlikte güldüler.

— Behruz Hoca! Bugünlerde ne işle meşgulsün sahi? Hatem Tugay'ının komutasını sana verdiklerini duydum. Tebrik ederim.

Behruz şaşırmişti:

— Bak hele! Benim haberim yok bundan. Sen karargâhta olduğuna göre, bu haberleri herkesten önce duyarsın...

— Bir şeyler duydum ama... İnanamadım doğrusu.

— Haklısın! Koca tugayı benim gibi birine teslim edecek değiller herhalde!

Adnan, kırdığı potun farkına vardı:

— Yok öyle demek istemedim! Senin kabul etmene şaşırdım.

— Kabul etmedim zaten. Tugay komutanı iyileşinceye kadar onun yerine bakacağım sadece... İyileşince gelip tes-

lim alacak. Sen de bir koku alıp geldiysen havanı alırsın yani, ben her zamanki gibi kendi pabuçlarımın sorumlusuyum!

Gülüştüler.

— Şimdi ne yapıyorsun peki?

— Ne yapacağım? Mersiye okuyorum.

Adnan şaşkınlığını gizleyemedi:

— Mersiye mi?! Ciddi misin?!

— Ciddiyim tabii! Her gün bir yere çağırıyorlar konuşmacı olarak... Gidip Hürremşehir hatıralarını anlatıyorum millete... Savaş hala sürdüğü halde Hürremşehir hatıraları pek kıymete binmiş nedense... Hürremşehir'de çarpışan çocuklardan çok azı hayatta kaldığındandır belki de... Bilemem...

Adnan'a bakıp güldü:

— Anlayacağın, kıymete bindik; kıymetimizi bilin arkadaş! Dinozorlar gibi biz de nesli tükenen canlılar arasına girdik! Yakında koruma altına alınırız her halde!

— Kendine haksızlık etme. Konuşmalarından birini kasetten dinledim.

— İyi! Anlattıklarımı dinlemişsin işte! Önce hatıraları anlatıp sonra savaşın acı gerçeklerine geçiyorum. Ortamı müsait görürsem bunları Kerbela'yla özdeşleştirip bir mersiye de okuyuveriyorum.

— Kerbela mı?

— Evet, Kerbela!... İçimizdeki bazı yetkili beyefendilerin savaşta nasıl ihanet ettiklerini, bizi sırtımızdan nasıl hançerlediklerini söylüyorum belgeleriyle! Yanlışları, hataları anlatıyorum. Bazıları fena halde gocunuyor tabii!... Allah'tan başkasından korkum yok benim. En fazla yapacakları şey beni cephede savaş hattına sürmek değil mi?! Benim istediğim de bu zaten! Cephede savaşmayı bu şartlarda her şeyi tercih ederim!

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Bunaltıcı bir sıcaklık vardı. Gökten ateş yağıyordu adeta. Hürremşehir'in tekrar düşman tarafından kuşatıldığını duyan Behruz soluğu cephede almıştı.

1988'in başlarıydı.

Savaşın en zor günlerini yaşıyorlardı.

Behruz gittiği her yerde bunu anlatıp yetkilileri uyar-
mış; Iraklıların savaşı sürdürdüklerini, sürekli hazırlan-
dıklarını, geri çekilseler de, kendilerini toparlayıp yeni-
den saldırıya geçeceklerini söylemekten dilinde tüy bit-
miş, ama her zamanki gibi, yine kulak asan olmamıştı.

Bunları düşünecek zaman değildi artık. Şimdi, ha-
rekete geçen o korkunç savaş makinesini durdurmadan
başka şey düşünmüyordu.

Hürremşehir'in düşman eline nasıl düştüğünü bir
defa görmüştü.

Buna ikinci kez şahit olamazdı.

Ne pahasına olursa olsun şehrin çok uzağında düş-
manın önünü kesmek ve o demir canavarı durdurmak la-
zımdı.

Omuz roketatarını ilk ateşlediğinde, şehit düşen bü-
tün arkadaşlarının, yanında durduğunu hissetti.

Yusuf Ali yanı başında duruyordu sanki...

İliklerine kadar "Ya Şehadet, ya zafer" inancıyla tu-
tuşuyordu.

Vurduğu tank, korkunç bir sesle, alevler içinde yanmaya başlamış, içinden fırlayan askerler, tutuşan elbiselerini söndürebilmek için can havliyle sağa sola kaçışmaya başlamışlardı.

Behruz süratle yanındaki askerlere döndü:

— Sakın elinizden kaçırmayın şunları! Hüveyze'yle Bostan'da neler yaptıklarını gördünüz! Aynı şeyi tekrar yapmalarına izin vermeyin!

Behruz sözlerini tamamlamadan Iraklılar, kurşun yağmuru altında yere kapaklandılar.

RPG roketatarının ağzına ikinci roketi yerleştirdi. Sakin hareketlerle mermiyi namluda iyice sıktıktan sonra silahı omzuna alıp ateşledi.

Bu ikinci roketi, kardeşi Ferzad için ateşlemişti.

Ateşlediği her 3 roketten biri mutlaka bir tankı durduruyor, ya da imha ediyordu.

Bu mükemmel roket atışlarıyla, bütün birliklerde nam salmıştı.

Onuncu roketi ateşlediği sırada kendisinden geçmiş, adeta tanklara kilitlenmişti.

Hiçbir şey duymuyor, ısrarla ilerleyen tanklardan başka şey görmüyordu gözü...

Kendisini uyaran, yırtınırcasına bağırarak arkadaşlarını da duymuyordu... Tanklara çok yaklaştığının farkında bile değildi.

— Behruz! Geri dön! Delirdin mi sen?! Dur! Allah aşkına! Nereye gidiyorsun?! Heey!

Duymuyordu onları...

Yanı başında patlayan havan toplarının seslerini de işitmiyordu.

Kulaklarından sızan kanı, şakaklarından süzölen sıcaklığı hissetmiyordu bile...

Ne pahasına olursa olsun, durdurmalıydı düşman tanklarını...

Koca tank birliğinin karşısına tek başına dikilmiş, birkaç dakika içinde 6 tankı haklamıştı!

Ne "Geri dön!" diye yırtınırcasına bağırarak, ağlayarak haykıran arkadaşlarını, ne de giderek kendisine yaklaşan tankların paletlerinden yükselen gıcırtiları duyuyordu artık...

Duyduğu tek ses, o güne kadar hiç işitmediği türden kanat sesleri, su şırıltılarıydı... İnanılmaz bir huzur duyuyor, rüzgârlı gecelerde Evliya Baba Türbesi'nin lale çiçeğini andıran kırmızı kandillerden yükselen titrek ışıkların onu çağırıldığını hissediyordu...

Ardarda ateşlediği roketlerin korkunç sesinin yırttığı kulak perdelerinden kan sızıyordu...

Toz toprak içindeki kolunun yeniyle, duman ve baruttan kararmış olan boynundaki kanları sildi.

Hiçbir şey umurunda değildi artık.

O sırada yaşadığı tadı dünyalara değışmezdi...

Arkadaşları, o kurşunun hangi yönden geldiğini fark etmedi bile...

Bir anda, Behruz'un yorgun vücudunun sarsıldığını gördüler.

Koca bir çınar ağacının yere devrilirken çıkardığı sese benzer bir ses duydu arkadaşları...

Behruz, ateş gibi kızgın asfalta yığılıverdi...

Birkaç sokak ötede, Adnan motosikletle ateş hattına doğru yaklaşıyordu.

Haki üniformasının göğüs cebinde, Behruz'un cebini isteyen askeri mahkeme kararı vardı...

Adnan, utancından ne yapacağını bilemiyordu.

Bu tutuklama kararını nasıl gösterecekti silah arkadaşına?

Yıllarca kendisine ders veren öğretmenini, en candan arkadaşını nasıl tutuklayacaktı?

Kırmızı şeritleri gördüğünde durdu. Ateş hattında, toprak siperde mevzilenmiş, karşı tarafa kurşun yağdıran askerlerden Behruz'u sordu.

Birkaç kişi, yaşlı gözlerle geri dönüp ona baktılar. İçlerinden birisi, biraz ileride, siperin birkaç metre ötesinde, alevler içinde yanan tankların hemen önünde, yerde yatan şehidi gösterdi.

Sağ elinde, namlusundan duman tüten bir RPG roketatar vardı.

Hürremşehir'de, hala bütün şehrin ahalisinin her Cuma akşamı ziyaret ettiği şehitlikteki bir mezarın taşında şöyle yazar:

Şehid Behruz Muradi

Kurbanalioğlu

Şehadet tarihi: 4.3.1367/ 1988 Baharı

Ruhu şad olsun!

Ey yolcu! Henüz vakit varken, Ahiretini kurtarabilmek için davran!